

press-

ប្រវត្តិពុទ្ធសាសនា

ក្រោយ



ព្រះពុទ្ធបរិនិព្វាន

ដោយ

ព្រះគ្រូយោសាភិវត្ត លាស់_ឡាយ

វគ្គមហាមន្ត្រី ភ្នំពេញ

ពស ២៥០៨

ចោះពុម្ពលើកនេះចំនួន ១,០០០ ច្បាប់

ព,ស ២៥៣៩ គ,ស ១៩៩៥

ចែកជានិមិត្ត

សេចក្តីថ្លែងអំណរគុណ



ខ្ញុំបាទ **ស្រុះ ចាន់ណា** ម្ចាស់គេហទំព័រ៥០០០ឆ្នាំ

សូមគោរពថ្លែងអំណរគុណចំពោះ

លោកវេជ្ជបណ្ឌិត ខ្មៅ យុនសំរែង ជាប្រធាន

មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា www.ceefoundation.org

និង **ករុណាខ្មែរ** www.karunacambodia.org

ដែលបានអនុញ្ញាតដល់គេហទំព័រ៥០០០ឆ្នាំ

យកសៀវភៅនេះមកដាក់ផ្សាយបន្តជាធម្មទាន

សម្រាប់គោរពណែនាំជូនប្រើប្រាស់ដោយមិនគិតកម្រៃ ។



ប្រវត្តិពុទ្ធសាសនា

ឡាយ

ព្រះពុទ្ធបរិនិព្វាន

ដោយ

ព្រះគ្រូយោសាភិរត័ លាស់-ឡាយ

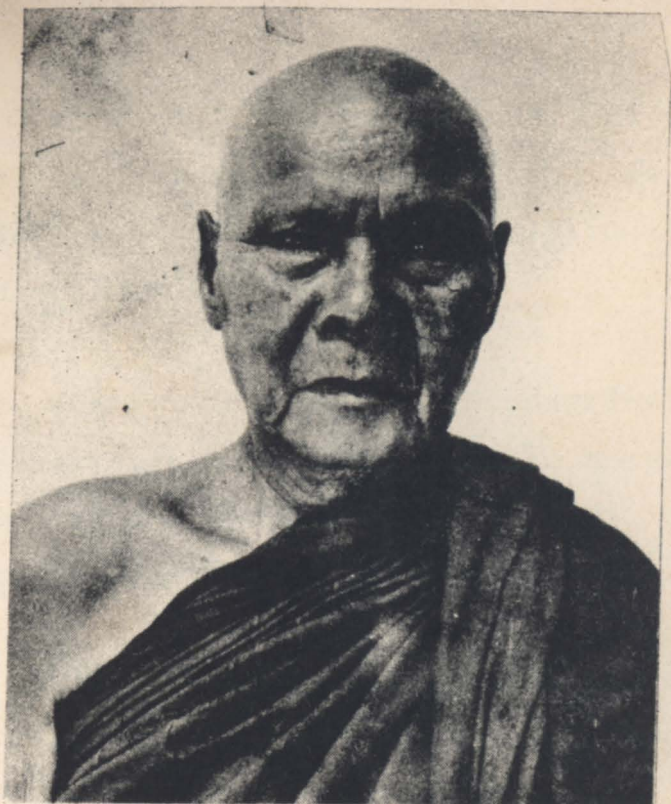
វត្តមហាមន្ត្រី ភ្នំពេញ

ពស ២៥០៨

ចោះពុម្ពលើកនេះចំនួន ១,០០០ ច្បាប់

ព.ស ២៥៣៩ គ.ស ១៩៩៥

ចែកជាធម្មទាន

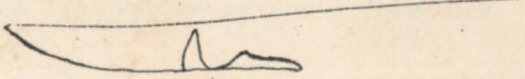


១៩៩៥ : ព្រះជន្មាយុ ៨១ ឆ្នាំ
សម្តេចព្រះធម្មលិខិត លាស់ ឡាយ
ប្រធានថេរសភា នៃ រាជានាថក្រឹតម្តុជា
និងជា
អនុគណ ខ័ណ្ឌមាណស័យ រាជធានីភ្នំពេញ

សេចក្តីសម្រេចរបស់គណៈកម្មាធិការជាតិរៀបចំការបោះឆ្នោត
ប្រជាជនកម្ពុជា ចំពោះគណៈប្រតិភូសភាពជាតិអង្គប្រឹក្សា
សម្រាប់រដ្ឋសភា រដ្ឋមន្ត្រី និង មេធាវីសភាពជាតិអង្គប្រឹក្សា
ឆ្នាំ ២០១៥ ។

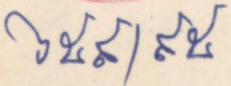
សេចក្តីសម្រេច : ត្រូវប្រកាសឱ្យលោក ហ៊ុន សែន ជា
សមាជិកសភា ចំពោះគណៈប្រតិភូសភាពជាតិអង្គប្រឹក្សា និង លោក
ឌីណូ ហ៊ុន ជាសមាជិកសភា ចំពោះគណៈប្រតិភូសភាពជាតិអង្គប្រឹក្សា
ចំពោះគណៈប្រតិភូសភាពជាតិអង្គប្រឹក្សា ។

រដ្ឋសភា ភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ១៣ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ២០១៥
រដ្ឋមន្ត្រី ហ៊ុន សែន
គ.ស ១៩៧៥





សម្តេចប្រធានគណៈកម្មាធិការជាតិរៀបចំការបោះឆ្នោត
ប្រជាជនកម្ពុជា រដ្ឋសភា រដ្ឋមន្ត្រី
សម្រាប់រដ្ឋសភា
អនុគណៈកម្មាធិការជាតិរៀបចំការបោះឆ្នោត



04-10

ស្នាដៃនេះ



កើតឡើងពីកិច្ចសហការគ្នា រវាង
ពុទ្ធសាសនាបណ្ឌិត្យ និង បណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិចខ្មែរ
 ក្នុងគោលបំណងយ៉ាងមុតមាំដើម្បីថែរក្សា ការពារ កុំឲ្យបាត់បង់ទៅទៀត
 ព្រមទាំងផ្សព្វផ្សាយស្នាដៃ-ឯកសារទាំងនេះ
 សម្រាប់សាធារណជនប្រើប្រាស់ដោយមិនគិតកម្រៃ។

សូមថ្លែងអំណរគុណដល់
អង្គការវិហ្ស កូស៊ី-កៃ វិទ្យាស្ថានបើកទូលាយ
ករុណាខ្មែរ និង មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា
 ដែលបានគាំទ្រគម្រោងការស្នាដៃនេះ សម្រាប់ទុកក្នុងបណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិច។

Buddhist Institute of Ministry of Cult and Religion and eLibrary of Cambodia have made a cooperative effort to digitalize books and manuscripts in order to preserve our Cambodian literary heritage. This will promote and provide easy, instant access, free of charge to the public and future generations to come.

A sincere thank you to our generous supporters: Rishso Kosei-Kai, Open Institute, Karuna Cambodia and Cambodian Education Excellence Foundation, who made this endeavor possible.

www.budinst.gov.kh www.elibraryofcambodia.org



អារម្ភបទ

អត្ថបទ-ចំពោះនិរទេសបក្កិកស្ថាប័នប្បាយក្នុងសៀវភៅនេះ ខ្ញុំ
ឲ្យឈ្មោះថាប្រតិបត្តិក្នុងសាសនា ក្រោយព្រះពុទ្ធបរិនិព្វាន, ព្រោះ
សាច់រឿងដាច់ទាក់ទងនឹងពុទ្ធសាសនា ក្រោយព្រះពុទ្ធ
បរិនិព្វានដោយច្រើន ។

ការប្រព្រឹត្តិទៅ ឬរឹតហោយនៃព្រះពុទ្ធសាសនា មិនមែន
មានជោគវេសនា ត្រឹមតែធម៌វិន័យនោះទេ ប៉ុន្តែការពិរសស
បំផុតគឺមនុស្ស មនុស្សរូបកម្មភាពសាសនា, មនុស្សអ្នក
ប្រតិបត្តិ និងពង្រីកសាសនា ឲ្យមានធម្មស្ម័គ្របំរុងសិទ្ធិ ។

បើគេគ្រឿងកម្រើកតាមដំបង ឬទ្ធិបដិមួយ ។ នោះ គេ
ឃើញគោលចារឹកនៃពុទ្ធសាសនា ចាត់គ្រឹះចារឹកក្នុងដម្ងូចិបទេ
ក្នុងសម័យពុទ្ធសាល ហើយមិនបានប្រព្រឹត្តិទៅសព្វទីដំបងនឹង
គឺសម័យពុទ្ធសាល ពុទ្ធសាសនាជ្រាយអាណាព្រាសក្នុងដម្ងូចិប តែ
ក្នុងវង្សវាងជើងទេ ហើយបានតែ៧រដ្ឋប៉ុណ្ណោះគឺ: ១-រដ្ឋ
កាសិវិនិកោសល (ត្រង់ពារាណសីនិងសាវត្ថី), ២-រដ្ឋមគធៈ
និងវង្សៈ (ត្រង់រាជគ្រឹះនិងចម្បា), ៣ សក្ករដ្ឋ (ត្រង់-

កំលិតស្តុ) ៤-វិជ្ជារដ្ឋ (ក្រុងវេសាលី), ៥-មល្លរដ្ឋ (ក្រុងបុរាណ
បុត្តសីនារា), ៦-វិស្សរដ្ឋ (ក្រុងតោសម្ពី), ៧-កុរុរដ្ឋ (ក្រុងឥន្ទ្របត្រ) ។

លុះសម័យក្រោយធ្វើតតិយសង្គ្រាមនារួច ទើបពុទ្ធសា-
សនាក៏ទំព្រឹកម្នីអាណាចក្ររបស់ខ្លួន ឲ្យរឹតលម្អិតទៅក្នុងរដ្ឋថ្មី-
ៗនាដម្ពូទ្វីបនេះទៀត, ដូចជា រដ្ឋកសិរិន្ទិគន្ធារ (សាគលនិង-
បាតិស្ថាន), រដ្ឋមហិសកមណ្ឌល (មីសោរ), រដ្ឋវិទេវសី (កនរ),
រដ្ឋសបរក្កុកៈ (គុជវតខាងជើងនិងកម្សៅ-សិរី), មហារដ្ឋ-
(វេណ្យ) កណ្តាល) រដ្ឋយោនកៈ (ពាហ្មហ្គានិស្ថាន), ដំបង
ហោមពាន្តនិងសុវណ្ណកុម្មី (ក្បែរភ្នំហិមាលយានិងស្រុកមន ។

កាលដែលធ្វើតតិយសង្គ្រាមនារួចនោះ ពុទ្ធសាសនា
បានត្រឹមតែបានផ្សាយទូរធម្មរស្មី ទៅក្នុងរដ្ឋនិងដំបងនាដម្ពូទ្វីប
នេះប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងសាត់អណ្តែតទៅប្រតិស្ថានចាក់
មូលជាប់ក្នុងលទ្ធិទ្វីបទៀតផង ។

សម័យក្រោយពុទ្ធកាលនោះ ពុទ្ធសាសនាបានរីករាល
ទៅក្នុងទិសទី ច្រើនកន្លែងក៏ជាតិមក ប៉ុន្តែមិនទាន់ប្រាកដជា

មានដំហែងប៊ុននៅឡើយទេ ព្រោះធម្មវិន័យនោះចេះតែក្នុង
មាត់ព្រះសង្ឃនិងមនុស្សម្នាក់ៗ មិនទាន់បានចារងាក់ក្នុងក្បួន
ច្បាប់ជា សាធារណៈទ្រង់រាប់ជាស្ថាពរនៅឡើយ ម្ល៉ោះហើយ ពុទ្ធ
បរិស័ទចេះតែមានយោបល់បែកបាក់គ្នាជាច្រើនលើក ។

អង្គុទ្ធរហេតុបែបនេះហើយ បានជាក្នុង ៣-ស-៤៤៣ ឆ្នាំ
នោះគេឃើញព្រះសង្ឃលន្តិកាចារធម្មវិន័យនោះដាក់ក្នុងគម្ពីរ តែ
ចារជាសិហលកាសា (កាសាដែលវិជ័យកុមារជាបុត្រសិហ-
ពាហុនាំភិសិហបូរិមកប្រើក្នុងលន្តិកាខ្ញុំបតីកាសាផ្លូវភ្នំ) ។

តមកដោយលោកយល់ឃើញថា : ធម្មវិន័យដែល
ដុះជាប់ជាមួយនឹងសិហលកាសានោះ មិនសម្រេចប្រយោជន៍
គ្រប់ជាតិសាសន៍បានទេ, ដូចនេះបានជាក្នុង ៣-ស ៧៧៦
ពុទ្ធរយាសក៏គូគីព្រះពុទ្ធរយាហោចារ្យ នៅប្រធម្មវិន័យចេញ
ពីសិហលកាសានោះ មកជាមគធកាសា(កាសាមគធករ
ដែលគេប្រើសម័យពុទ្ធកាលគីតាសាបុរិ) វិញ ។

គួរឆ្ងល់ថា; ចុះកាលធ្វើសន្តិយោធារួចថ្មីៗ តាំងប៉ុន្មានលើក
នោះ ម្តេចក៏ព្រះសង្ឃក្នុងជម្ពូបមិនបានដាក់ក្នុងស្លឹករឹតទេ ?
ឬក៏សម័យនោះមិនមានអក្សរ ?

ថា ; មិនមែនមិនមានអក្សរនោះទេ ប៉ុន្តែប្រហែលជា
ទុកសមិនទាន់អនុញ្ញាតឱ្យហើយមើល ! បានជាព្រះអរហន្ត
តាំងឡាយ សុខចិត្តបៀមទុកឱ្យធម្មនិយមក្នុងមាត់ជាមុខ-
បាវេន ៗ តាមកនោះ ។

សុំណុំរឿងដែលខ្ញុំសារសាប្រមកនេះ គ្រាន់តែជាប្រវត្តិ
មួយសំរាប់ទុកជាឯកសារ នៃការរុះរើបន្ទាប់បន្សំប៉ុណ្ណោះ,
ប៉ុន្តែបើបែរមកសារសាប្រមកនេះ គឺហេតុការណ៍ នៃការប្រែសម្រួល
ឱ្យអត្ថបទនេះវិញ នោះសាមញ្ញនៃតាំងឡាយមុខជាទឹកឆ្ងល់ចុះ
ថា; ចុះអត្ថបទនេះលោកអ្នកសរសេរខាងស្បែក ឬប្រែ
វេញពីភ្នំប៉ែនណាមក ?

សូម្បីជាប្រាប់ថា : ខ្ញុំអ្នកសរសេរខាងស្បែក ត្រឹមតែចង់

ចេះដឹងខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះ ហើយក៏មានវត្ថុបំណងចង់ឲ្យសាធុជន
 យល់ឲ្យប្រវត្តិនិងតម្លៃនៃពុទ្ធសាសនាផងដែរ, សោតឯអត្ថបទ
 នេះវិញនោះ ខ្ញុំបានប្រសេន្តបដិវត្តន៍សមុទ្រសាទិកាអង្គក-
 ថាវិន័យព្រមទាំងដីកាត្រង់ពាហិរនិទាន, និងគម្ពីរវិសុទ្ធិមគ្គក្រង
 ពុទ្ធឃោសប្បវត្តិ ព្រមទាំងគម្ពីរវិទ្យាខ្លះដែរ, តែភាគច្រើន
 បំផុតគឺគម្ពីរវិហារវិទ្យាខ្លះនិកាយព្រមទាំងដីកា, ទោះជា
 សេចក្តីយោងក៏ដោយ ។

ឯទីក្នុងបទក្នុងសៀវភៅនេះមានព្រះវង្សក្រឹត្តិ៖

ក- ផ្នែកខាងជម្ពូច្នៃ, ខ- ផ្នែកខាងលង្កាច្នៃ ។

ផ្នែកខាងជម្ពូច្នៃមានពិបាកៗគឺ

- ១ បឋមសង្គាយនា ទំព័រ ៤
- ២ ទុតិយសង្គាយនា " ៧
- ៣ - ខត្តិយវង្សក្រងរាជគ្រឹះក្រោយពុទ្ធបរិនិព្វាន " ៧
- ៤ ប្រវត្តិរបស់ព្រះបាទអរសាគ " ១១
- ៥ - បុព្វានុភាពរបស់ព្រះបាទអសុខិមិត្ត " ១៦

៦- លេខក្រឹត្យផ្ទេរសិទ្ធិប្រតិបត្តិការសាក " ២២

៧- គតិយសន្តិយនា ,, ២៧

ផែនការងារសង្គមមាន ៦ ចំពូកគឺ

១- លក្ខណ៍ទំហំប្បវត្តិវិធីក្នុងស្ថានភាព ទំព័រ ៣៤

២- ទត្តិយវិន័យក្នុងលក្ខណ៍ទំហំ ,, ៣៧

៣- ធាតុវិធានវិធីក្នុងស្ថានភាពរបស់ព្រះគោតម ,, ៤៥

៤- ការចារឹកក្នុងច្បាប់ជាតិក្នុងក្រប ,, ៦១

៥- អ្នកចម្រើនប្រជាជនសង្គមកិច្ច ,, ៦២

៦- អ្នកចម្រើនប្រជាជនបណ្តែតចៀក ,, ៦៦

រយៈពេលវែង៖ ចំពូកនៃវិធីប្រតិបត្តិការនេះ មុនជាមាន
 ហិតប្រយោជន៍ចំពោះក្នុងស្ថានភាពនិងបរិស្ថាន បើបើប្រើនីតិវិធី
 ជាដំបូងដល់ស្ថានភាពវិជ្ជា ព្រោះប្រវត្តិទេវតាជាមហាគមវិជ្ជា វាង
 ក្នុងស្ថានភាពសង្គម ហើយជាទត្តិយសម្រាប់ព្រះបាទស្រីសុរិយោវរ្ម័ន
 ទី៧ ខ្មែរក្រហមក្នុងវិធីក្នុងស្ថានភាព ក្នុងដំបូងនៃទំហំរបស់

មនុស្សតាមទេសៈកាលៈផង ។

តិដ្ឋតុ សាសនំ ទិវំ

បជាសាយំ សមិជ្ឈតុ

លោកោ សន្តិញ្ច បប្បោតុ

និទ្ទត្វា ហោតុ សាបជា ។

សូមឲ្យការប្រព្រឹត្តិទៅនៃពុទ្ធសាសនាចំគេ នៅអស់កាល
ដ៏យូរ,

សូមឲ្យក្តីប្រាថ្នារបស់មនុស្សលោកនេះ បានសម្រេច ,

សូមឲ្យមនុស្សលោក បានដល់ខ្ញុំសន្តិសុខ,

សូមឲ្យពួកមនុស្សសត្វចៀសផុតខ្ញុំក្តីទុក្ខក្រៀមក្រំ, ។

ព្រះគ្រូហោសារីវត្ត

លាន់-ឡាយ

វត្តមហាមគ្គី ភ្នំពេញ.

ថ្ងៃ ៥ ។ ៧ ធ្នូ ឆ្នាំច្បាប់សក្តិស័ក ព-ស ២៥០៨
១០

ឯកសារយោងសម្រាប់

វិធី វិធាន ក្នុង

ក្នុង វិធាន វិធាន

ក្នុង វិធាន វិធាន

ក្នុង វិធាន វិធាន

ក្នុង វិធាន វិធាន វិធាន វិធាន វិធាន វិធាន
រយៈ

ក្នុង វិធាន វិធាន វិធាន វិធាន វិធាន វិធាន

ក្នុង វិធាន វិធាន វិធាន វិធាន វិធាន វិធាន

ក្នុង វិធាន វិធាន វិធាន វិធាន វិធាន វិធាន

ឯកសារយោង

ឯកសារយោង

ឯកសារយោង

ឯកសារយោង ឯកសារយោង ឯកសារយោង

បណ្ណាមតាថា

សេដ្ឋនិលោកកំ ពុទ្ធិ ធម្មំ សំយំ អនុត្តរំ
វជ្ជិយ សាសនាសង្ឃំ បវត្តិញ សមាសតោ
ពុទ្ធកាលា បច្ឆាភារេ សំខេបេន ករេមិហន្តិ

សូមថ្វាយបង្គំចំពោះព្រះពុទ្ធ ជាអគ្គបណ្ឌិតប្រសើរផុតគង
ត្រលោក ព្រមទាំងព្រះធម៌នឹងព្រះសង្ឃមានគុណវត្តអង្គ
ប៉ាន, រួចហើយសូមសំដែងខ្ញុំប្រវត្តិវង្សសាសនា ក្រោយ
ពុទ្ធកាលដោយសេចក្តីមេសង្ខេបដូចតទៅនេះ ។

ប្រវត្តិពុទ្ធសាសនា

ពាក្យស្តីប្រដៅរបស់អ្នកប្រាជ្ញម្នាក់ (ព្រះពុទ្ធ) ឬពាក្យ
ទូន្មានប្រដៅរបស់អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ (សាវកពុទ្ធ) ហៅថា
ពុទ្ធសាសនា ។

ការពង្រីកឬផ្សាយព្រាចទូរធម្មស្មី របស់អ្នកប្រាជ្ញទាំង
នោះទៅក្នុងទិសទីផ្សេងៗ ហៅថាប្រវត្តិពុទ្ធសាសនា ។

ព្រះពុទ្ធនឹងសាវកពុទ្ធ ប៉ាន់ស្រាវជ្រាវរួមគ្នាហើយរក

ឃើញពិត ខ្ញុំស្វាគ្គាគធម៌នោះៗ ទើបបញ្ចក្កនឹងសំដែង

ពន្យល់ដល់ពុទ្ធបរិស័ទ ហើយតែងគោរពខ្ពស់ គ្នាគ្នាដល់ដែល
ទ្រង់បញ្ជាទ្រង់សំដែងហើយនោះមុនគេផង ។

ដូចនេះហើយបានជាពុទ្ធបរិស័ទ លើកយកទៅកិត្តិណ
ទាំង៣គឺ ព្រះពុទ្ធទ ព្រះធម៌ទ ព្រះសង្ឃទ មកដកលំទុក
ជាគ្រូបាវចនា សំរាប់ជាសក្ខីភាពបូជាគោរពលើក្នុងនៃ
ពុទ្ធសាសនា ទុកជាសរណ៍ដោះស្រាយជម្លោះមក ។

ប្រវត្តិពុទ្ធសាសនាវិភាគ

ប្រវត្តិពុទ្ធសាសនាខ្មែរចាប់ចែកជាមួយមានពីរផ្នែកគឺ

១- ផ្នែកខាងដើមទ្រូប, ២- ផ្នែកខាងលើទ្រូប ។

១- ប្រវត្តិពុទ្ធសាសនាខាងដើមទ្រូប

១- បឋមសង្គាយនា

ប្រវត្តិពុទ្ធសាសនាខ្មែរក្រោយព្រះពុទ្ធនិព្វាននោះ មិន
សូវមានដំបូររឹងប៉ឹងជាងក្រោយនោះទេ ចេះតែមានការណ៍កែប្រែ
រវាងពុទ្ធបរិស័ទមិនសូវយល់គ្នាដោយលើក្នុង។

ហេតុនោះបានជាក្នុងពេលព្រះពុទ្ធនិព្វានបាន ៤០ ថ្ងៃគេ

ឃើញព្រះមហាកស្សប្រគេនជាប្រធានគណៈសង្ឃ - ចំនួន៥០០

រូប សន្តិបាតក្នុងសក្កបណ្ឌិតហា ក្បែរក្នុងការដែលមគធៈ ជិត

ត្រូវរាជគ្រឹះ ប្រជុំគ្នាសើមើរវិទ្យុនឹងធម៌មកចោទ - ឆ្លើយ

សូត្រសារជាថ្មីឡើងវិញប្រគេនព្រះសង្ឃស្តាប់ ហៅថាសង្ឃ

យនា លុះចប់ម្តងៗ ព្រះសង្ឃទាំងអស់ដែលគង់ចាំស្តាប់ក៏សូត្រ

ឡើងទាំងអស់ត្រឹមធនជាបៀបមួយហៅថាគានត្រើយ ។

មកពីសុភក្តិក៏មាន យោបល់ដ៏តាស៊ីចំពោះពុទ្ធសាសនា

នោះហើយ បានជាព្រះមហាកស្សប្រ ទុច្ចារ្យ, មានន្ទ ធ្វើបឋម

សង្ឃាយនានេះ ដោយមានព្រះបាទអជាតសត្វ ជាអ្នកទុបត្តមក

ផង បឋមសង្ឃាយនានេះធ្វើនៅទើបចប់។

២- ទុតិយសង្ឃាយនា

ក្រោយពីនោះមកអស់រយៈកាលត្រឹមតែ ១០០ ឆ្នាំ

ប៉ុណ្ណោះ អពុទ្ធភោគផ្តល់ជូនត្រៀមយុទ្ធគ៏បណ្តាលកើតឡើង

ដោយពួកវជ្ជបុត្តក៏កូសុំឲ្យកែទាំងសិក្ខាបទចំនួន ១០ មាត្រាគឺ

១- សន្និធិការកសិក្ខាបទចំនង់ថា: វត្តជាយាវកាលក ក៏ក្តទទល

ទុកឱ្យកន្លងរាត្រី ហើយយកមកឆាន់គ្រូអាបត្តិបុរិស្ថយ
 សុំតែថាៈ អំបលដែលទុកក្នុងក្លាកស្នែង បើទុកជាកន្លងរាត្រី
 ក៏កកក្តៅឆាន់ជាមួយនឹងអាហារបិណ្ឌប្រាកដែលសាប់បាន, ។ល។
 ១០- រូបិយសិក្ខាបទ ចែងថាៈ ភិក្ខុមិនត្រូវទទួល ឬ ឱ្យគេ
 ទទួលនូវមាសប្រាក់ គ្រេកអរចំពោះមាសប្រាក់ដែលគេទុក
 បំរុងឱ្យខ្លួននោះទេ បើទទួល ឬ គ្រេកអរត្រូវអាបត្តិវិនិស្ស័យ
 បុរិស្ថយ. សុំតែថាៈ បើមានវិលោកិយភាពពោះពោះត្រូវភិក្ខុ
 ទទួលកាន់និងប្រើប្រាស់បាន ។

រឿងនេះព្រះអរហន្តចំនួន ៧០០ រូប មានព្រះយស-
 ត្ថេរភាគណ្ឌកបុត្រ និងព្រះវេតត្ថេរព្រមទាំងព្រះសព្វកា-
 មិត្តេរជាដើម ឥតយល់ព្រមឱ្យតែទេ ។

ដូចនេះលោកក៏ប្រជុំសង្ឃសន្និបាត សូត្រសារជាថ្មី
 ឡើងវិញម្តងទៀត នូវធម្មវិន័យ ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃចំនួន
 ១.២០០.០០០រូប ជាលើកទី២ ហៅថាទុតិយសង្គាយនា ដើម្បី
 រៀបចំនូវកត្តាខេត្តនោះ ក្នុងវត្តវលុកាភម ក្រុងវេសាលី រដ្ឋ

វិជ្ជា មានស្តេចកាឡាសាកជាអ្នកបញ្ជូន ទ្រឹយសន្តិយ-
នានានេះធ្វើដំខែវិបតបំ ។

តមកពួកវិជ្ជាបុគ្គលក៏ បែកចេញទៅបង្កើតជាទិកាយមួយ
ហៅថាមហាសំយកទិកាយ, ក្រោយមកក្នុង ព-ស ២០០
ពួកមហាសំយកទិកាយនេះបែកគ្នាជា៥ទិកាយគឺ : គោកុលិ-
កា១ ឯកព្យាហរិកា១ បណ្ឌិតវ័ទ១ ពហុលិយាវ័ទ១ ចេតិ-
យវ័ទ១ (ជា៦និងមហាសំយកទិកាយ) ។ មានអាចរិយវ័ទពីរ
បែកចេញពីថេរវ័ទគឺ : មហិសាសកា១ វិជ្ជាបុគ្គកា១ ។ ពួកអា-
ចរិយវ័ទនេះបែកចេញទៅទៀតគឺ : ធម្មត្រិយា១ ក្រុ-
យាមិកា១ ឆន្ទាគារិកា១ សម្មត្រិយា១ សព្វត្រិកា១ ធម្មត្រិកា១
កស្សបិកា១ សង្កនិកា១ សត្រវ័ទ១ (ជា១២និងគណៈជាថេរ-
វ័ទ) រួមជា១៤ទិកាយ ។ ពួកទិកាយជាថេរវ័ទ៧បែកបាក់គ្នា
ទៅ បែកគ្នាតែនិកាយជាមហាសំយកនិងជាអាចរិយវ័ទនោះ ។
ក្នុង ព-ស ២០០នោះ ពួកមហាសំយកទិកាយបែកទៅទិស
ខាងជើង គេហៅថា កុត្តរិកាយឬមហាយានិកាយ ឯពួក

និកាយជាដេរ៉េតទៃបកបកនិសង្ខាន្តក្នុង គេហៅថាទត្តិណ្ណ-
និកាយឬហ៊ានយានិកនិកាយ (និកាយដែលកាន់តាមបែប
សង្គាយនាទាំងពីរលើក្រោះ ហៅថាដេរ៉េតទៃ) ។

កាលពុទ្ធសាសនា កំពុងផ្ទុះរាលដាលទូទាំង ១៨
និកាយនោះ ។ ក្នុងរវាង ព.ស ២១៤ ទៅ ២១៨ រហូតដល់
ព.ស-២៣៤ ដែលពួកទត្តិណ្ណនិកាយមកផ្គុំគ្នាទៅក្នុងក្រុង
បាវលីបុត្រត្រៃសោភាពនោះ មានកើតអធិករណ៍យ៉ាងធំម្តង
ទៀត ហើយសំណុំរឿងព្រះទាំងរឿងតតិយសង្គាយនា
នៅក្នុងរដ្ឋបាលរបស់អាស៊ីកដង ។

មុននឹងនិយាយពីរឿងអធិករណ៍ និងរឿងតតិយសង្គាយ-
នានោះ គួរនិយាយពីរឿងខតិយវ្យក្នុងជម្ងឺបុប្ផក្នុងព្រះគ្រឹះ
នោះជាដើមសិន ព្រោះរឿងនេះមានការទាក់ទងនឹងពុទ្ធសា-
សនាជិតស្និទ្ធជាង ។

ឯទី១២៧ បែកនិកាយ បែកបក រយៈពេល ១០២ ២-៣ និក្ខ
ក្នុង បែកនិកាយ បែកបក រយៈពេល ១០២ ២-៣ និក្ខ
ក្នុង បែកនិកាយ បែកបក រយៈពេល ១០២ ២-៣ និក្ខ

(ព.ស.៤០) ។

៧- អនុវត្ត ជាបុត្រ ទទេយកខ្ពំ និងមុណ្ណៈជាបុត្រអនុវត្ត
សម្លាប់ចិត្តារៀងខ្លួន សោយរាជ្យបាន ៨ ឆ្នាំ (ព.ស.៤៨) ។

៨- នាគទស្សកៈ សម្លាប់មុណ្ណៈជាបិតាហើយ សោយ
រាជ្យបាន ២៤ ឆ្នាំ ទើបត្អូករដ្ឋវាសីនាំផ្ទេរផ្សំប្រហារ សម្លាប់
នាគទស្សកៈ និងវង្សស្តេចនេះទាំងអស់ (ព.ស ៧២) ។

៩- កាលផុតពីភូជពន្យត្តកស្តេចខោនលើនេះទៅគេកើស
យកសុសុនាគកុមារធ្វើស្តេច សុសុនាគ (២) នេះ សោយរាជ្យ
បាន ១៨ ឆ្នាំ (ព.ស.៧០) ។

១០- កាឡាសោក ជាបុត្រ សុសុនាគ សោយរាជ្យបាន
២៨ ឆ្នាំ (ព.ស.១១៨) ។

១១- រាជកុមារ ១០ រូបជាបុត្រ កាឡាសោក សោយរាជ្យ

(២) សុសុនាគនេះ ជាបុត្រស្រីពេស្យាប្រុងវេសាលី បិតាមិនប្រាកដ, កាលកើត
មកជាផ្ទុំសាច់ មានឱ្យយកទៅចោលលើគំនរសំរាម, តំបន់នាគមកភ័ន្ទរក្សាញាយ
ជាទារក, មនុស្សទៅមើលតំបន់នាគឱ្យសំឡេងឮសុសុ ហើយរក់ចាត់, អមចូ
បុត្រយកទារកនេះមកចិញ្ចឹមឱ្យឈ្មោះថា, សុសុនាគ ។

បាន ២២ ឆ្នាំ (ព.ស.១៤០) ។

៨- ក្រោយពីពួកស្តេចទាំង ១០ រូបនោះមក មានពួក
ស្តេចនាមនន្ទា (១) ចំនួន ៧ រូប សោយរាជ្យបាន ២២ ឆ្នាំដែរ
(ព.ស ១៦២) ។

៩- ចន្ទគ្រូក(២) សោយរាជ្យបាន ២២ ឆ្នាំ (ព.ស ១៨៦)

(១) ពួកស្តេចនន្ទានេះជាពួកសូទ្រះ, ជាមានពួកចោរមួយក្រុមធំដែលដើរចូលមក ស្រុក
រតលមួយបានចាប់បុរសម្នាក់កំព្រាទិព្យរកស៊ីចិញ្ចឹមម្តាយ ហើយយកបុរសនេះទៅ
ចូលជាមួយលុះអ្នកស្រុកសម្លាប់មេចោរទៅ ពួកចោរឯទៀតលើកបុរសចិញ្ចឹមម្តាយ
នេះធ្វើជាមេចោរ បុរសក្លាហានគឺមេចោរថ្មីនេះថា: យើងត្រូវគ្នាសំឡោះខ្ញុំថាពួក
នន្ទា, ហើយឈប់រកស៊ីចូលមកស្រុកត្រូវចូលយករាជសម្បត្តិវិញ ពួកនន្ទាប្រមូល
ពលបានច្រើនទៅចូលនិរត្តិមយករាជសម្បត្តិត្រង់ជាដំលីបុគ្គល ដោយសម្លាប់ពួក
បុត្រកាឡសោកទាំងអស់ ហើយឡើងសោយរាជ្យហៅថាពួកស្តេចនន្ទា ។

(២) ចន្ទគ្រូកនេះជាវង្សក្សត្រមេរិយះហើយជាពូជសាស្ត្រនិង រាជសម្បត្តិកាល
មេរិយក្សត្រចាញ់សង្គ្រាមនៃស្តេចសាមន្តរាជ: រាជទេវីនៃស្តេចមេរិយះនេះមាន
ភរិយាសំខែហើយភៀសខ្លួនទៅប្រសូតបុត្រក្រែងខ្លាចក្រាស់ដា, តាមគោបាល
ឈ្មោះចន្ទបានយកកុមាររបស់ព្រះទាំងនេះទៅចិញ្ចឹមឱ្យនាមថាចន្ទគ្រូក, ពេល
ក្រោយមានព្រាហ្មណ៍ បានសុំកុមារនេះពីចន្ទគោបាលយកទៅឱ្យទ្រីសិស្សៈ
គមករាជកុមារចន្ទគ្រូកនេះប្រមូលពលបានច្រើនទៅច្បាំងនឹងក្លឹមយករាជសម្បត្តិ
ត្រង់ជាដំលីបុគ្គលដោយសម្លាប់ពួកស្តេចនន្ទាទាំងអស់ ។

ស្តេចនេះកាន់សាសនាព្រាហ្មណ៍ ។

១០- ព័ន្ធសារ^(៣) ជាបុត្រចន្ទគុត្រ រសាយរាជ្យបាន
២៨ ឆ្នាំ (ព.ស២១២)ស្តេចនេះកាន់សាសនាព្រាហ្មណ៍ដែរ ។

ព្រះបាទព័ន្ធសារនេះមានរាជបុត្រចំនួន ១០១ រូប មានអរសោក
កុមារជាដើម (មាតាអរសោកជាឱស្សាភិក្ខុនិទាននាងសិរីធម្មា)។

១១- ចុងរជ្ជកាលនៃព្រះបាទព័ន្ធសារ គឺរាជព.ស.២១២
ទើបអរសោកជាបុត្រធ្វើរស្តេចតមកទៀត ធ្វើរស្តេចឥតគេអភិសេក
ចំនួន៤ ឆ្នាំ, តែបាទរាជាភិសេកពេញលក្ខណៈច្បាប់គ្នាព.ស.
២១៨ ឆ្នាំ ។

៤- ប្រវត្តិរបស់អរសោក

អរសោកកាលពីកម្លោះ ព្រះបាទព័ន្ធសារជាបិតា បញ្ជា

(៣) កាលព័ន្ធសារនេះនៅក្នុងខ្មែរមាតានៅឡើយហេតុព្រាហ្មណ៍ជាបុព្វហិតបាន
ផ្សំផ្គាំពិសដាក់ក្នុងនំ ម្នាមស្តេចចន្ទគុត្រទុកការពារសត្រូវ,ស្តេចនេះហុចទៅឱ្យ
អគ្គមហេសីទុក ឯព្រះនាងមិនដឹងក៏យកនំនេះសោយ ហេតុព្រាហ្មណ៍ក្រឡេក
ឃើញទាន់ ក៏យកដារកាត់ក្រពះនាងការពារកុំឱ្យស្លាប់ទារក ក្លាមនោះគេរិះយក
ទារកទាំងស្រោមទៅចម្រាកក្នុងពោះមេតែហើយដើរភ្នំភ្លាម, ពីថ្ងៃទើបប្រសូត
ហើយ មានលោហិតស្រពត់រាងសិរីទារក, ហេតុនោះគេឱ្យតាមឋានព័ន្ធសារ ។

ឲ្យទៅនៅក្រុងឧដុង្គ រដ្ឋអវុត្តិ, នាពាយ័ព្យទិសក្រុងបាវដលី-
បុត្រ ធ្វើជាឧបរាជក្នុងរដ្ឋនោះ ។

លុះធ្វើដំណើរទៅដល់ទីក្រុងភូមិក្រុយ ហៅថាវេទិសនគរ
នាកណ្តាលរដ្ឋនោះ ក៏ចូលទៅសម្រាកក្នុងផ្ទះសេដ្ឋីម្នាក់ឈ្មោះ
វេទិស បានឃើញសេដ្ឋីធីតានាមនាងវេទិសា មានរូបសម្បត្តិ
និងលក្ខណសម្បត្តិដ៏ប្រមាញ់ ជាបុត្ររបស់សេដ្ឋីនោះ ក៏បាន
ដណ្តឹងរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ រួចទៅទីនោះ លុះនាងមានគភ៌
ទើបនាំហួសទៅនៅឯក្រុងឧដុង្គនិងរណោះ ។

អសោកនឹងអគ្គជាយារនេះ មានបុត្រមួយនាមហិទ្ធីកុមារ
ពីរឆ្នាំកន្លងមកបានបុត្រម្នាក់ទៀតនាមនាងសង្ឃមិត្តា ។

ពេលដែលកុមារ និងកុមារី មានអាយុកំពុងតែរត់លេង
នោះ ក៏ស្រាប់តែអសោកបានទទួលព្រះរាជសារអំពីរាជទូត
ម្នាក់ថា : ព្រះបិតាមានអាពាហ៍ពិពាហ៍ណាស់ ។

ពិតមានដ៏អរណា ចអធិបរនេះ ធ្វើឲ្យអសោកញ្ជ័រទ្រុតយ៉ាង
ខ្លាំង ណាមួយអាណិតកូនប្រពន្ធ ណាមួយបិតាមានអាពាហ៍

ប៉ុន្តែគុណសគ្មានអនុញ្ញាតឲ្យអសោកបង្កើតបង្កំបានឡើយ ដូច្នេះ
 អសោកត្រូវកាត់ចិត្តនាំប្រពន្ធកូនមកទុកឯក្រុងវេទិសនគរ ជា
 ស្រុកកំណើតភរិយា, ទុកជាប្រពន្ធកូនអង្វរករសុំទៅជាមួយ
 យ៉ាងណាក៏មិនបាន ព្រោះមាតាឆ្ងាយណាស់ ហើយការនេះ
 ជាបន្ទាន់ផង ។

ពេលដែលប្រពន្ធកូនកំពុងឈរយំ តាមទើបដំណើរម្តី
 ទឹងឥតក, នោះអសោកបំផ្លាញអស្សុតយ៉ាងរល្ងិន ដោយ
 ឆ្លាតវៃប្រពន្ធកូនសម្រក់ដល់ទេស្រលើខ្នងអស្សុតម្តង ។ ។

លុះទៅដល់ក្រុងបាដលីបុត្រ បិតាក៏សុគតផុតភ្លាម,
 អសោកនៃឈាបនកិច្ចសពនេះរួច អសោកក៏ចាត់ការយករាជ-
 សម្បត្តិ តែព្រះអនុជទាំងអស់ដែលមានមាតាផ្សេងពីអសោក
 មិនយល់ព្រមឲ្យរាជសម្បត្តិទៅអសោកឡើយ រឿងនេះ កើតជា
 ចម្បងយ៉ាងធំ តែទីបំផុតជ័យជំនះបានមកអសោក ដោយ
 អសោកសម្លាប់ម្តង ។ ចោលទាំងអស់ ទុកតែតិស្សកុមារម្នាក់
 ដែលរួមមាតាជាមួយនឹងខ្លួន ។

ក្នុងត្រីតិករណ៍ដ៏អាស្រូវនេះ អាសាគធ្វើស្តេចឥតគេ
 អភិសេកចំនួន ៤ ឆ្នាំ លុះក្នុងព.ស.២១៨ ទើបគេធ្វើរាជា-
 ភិសេកអាសាគពេញច្បាប់ ជាមួយនឹងព្រះនាង អសន្តិមិត្តា
 ដែលជាស្រ្តីមានបុណ្យកិច្ចការ និងលក្ខណសម្បត្តិឯកមួយ
 ឲ្យសោយរាជ្យក្នុងគ្រឿងបាដលីបុត្រ. អាសាគមានអំណាចឥត
 គណនា បានផ្សាយអាណាចក្ររបស់ខ្លួនពេញដង្ហូរចំនាំង
 មូល ។

បុព្វនុភាពរបស់អាសាគនេះ មិនត្រឹមតែផ្សាយព្រាច
 ទៅលើមនុស្សក្នុងដង្ហូរចំនាំងណោះទេ តែក្នុងផ្សាយព្រាចទៅលើ
 អាកាសនិកាលយ និងក្រោមដីចំនួន១យោជន៍ផងដែរ. ហេតុ
 នោះបានជាគេឃើញពួកទេវតានាំដង្ហាយមកថ្វាយរាល់ទិវាក្រី
 ដូចជាទឹកអនោគត្តស្រះ, ឈើស្នួន, ថ្នាំកែរោគ, ផ្លែស្វាយទុំ,
 សំពត់ស្បែកពាក់, កន្សែងសម្រាប់ជូតដៃ. និងទឹកអប់ទិព្វជា
 ដើម ។

ឯពួកស្តេចនាគក៏នាំដង្ហាយមកថ្វាយរាល់ទិវាកាលដែរ

ដូចជាគ្រឿងក្រអូបសម្រាប់កក់ក្បាល; សម្រាប់លាប; សំពត់
 ទិព្វមិនមែនអម្បោះ កម្រងផ្កាម្លិះ, នឹងផ្កាបន្តក់ភ្នែកជាដើម ។
 ឯសត្វសេកទាំងហ្នឹង ។ ក៏នាំស្រ្តីសាលីទាំងអង្គ ។ ភី
 ធួន្តស្រែមកទំលាក់ថ្វាយរាល់ថ្ងៃដែរ ។

ឯសត្វកណ្តុរជាអ្នកធ្វើអង្គុះមែនឲ្យមានកង្វែកថ្វាយរាល់ថ្ងៃ
 ដែរ ។ សត្វយុំក៏មកធ្វើសម្បកក្បែរព្រះរាជនិវេសន៍ នឹងវិ
 នានា, ឯសត្វខ្ចាយុំជាអ្នកឡើងដើមឈើយកយុំនោះមកថ្វាយ
 អសោក ។

ឯសត្វករិកបបួលគ្នាហើរព្រាចតាសពេញ រាជនិវេសន៍
 ប្រគំស្វាបនិងសំឡេងពិរោះរបស់គេ ថ្វាយអសោករាល់ទិវា
 រាត្រី ។

ក្តីដែលគេនាំថ្វាយទាំងប៉ុន្មាន អសោកតែងប្រគេនដល់
 ព្រះសង្ឃចំនួន ៨ កាត ១០, នឹងប្រគេន ២ កាត ១០ ដល់
 ព្រះសង្ឃដែលចេះចាំនូវបំផុតទាំងពួងចំនួន៦០អង្គ, ពោលណា
 ដែលលោកជ្រះថ្លាក្នុងពុទ្ធសាសនាហើយនោះ ។

ក្រៅពីនោះ ទ្រង់ប្រទានដល់អគ្គមហេសីនាម អស្ស័មិត្តា
ធួន្តរីភោគ, ហើយសម្រាប់ស្រីៗចាំទ្រង់ខ្លួនលោកព័រតាខែវែរ ។

តែអរសោកដូចជាក្លែងអគ្គជាយាកសត្វ ទ្រង់បុត្រតំរូប
ទៅក្រុងវិសេសៈ ដែលភ្នាក់ពុទ្ធិយំសោករង់ចាំមើលខ្លួន ទ្រង់
ទន្ទឹមចាំសនារបស់ខ្លួននោះ ។

ឧ នារីទ្រង់បុត្រតំរូប ! ពេលអរសោកចេញចោលដុត
មក នាងទ្រង់បុត្រតំរូប តែងទង្វើខ្សឹកខ្សួលមកស្នាមដា
និច្ច ថ្ងៃមួយលុះចាំស្នាមបាត់ដំណឹងយូរពេកក៏ដាច់ចិត្តនាំបុត្រ
នាងពីរមកអង្គុយសញ្ជប់សញ្ជឹង ចាំស្តាប់តែព័ត៌មាន ។

ថា : ពេលដែលគេរៀបរាជាកិសេកអរសោកពេញច្បាប់
នោះ មហិទ្ធកុមារមានអាយុ១២ឆ្នាំហើយ ឯនាងស្រ្តីមិត្តា
មានអាយុ១២ឆ្នាំហើយដែរ. តែមាតារបស់កុមារ កុមារីនោះ
មិនព្រមនាំបុត្រទៅជួបអរសោកឡើយ ប្រហែលជានាងដឹងថា
អរសោកមានអគ្គមហេសីថ្មីទៀតនោះហើយមើល ? ។

ប៉ុន្តែពេលរាជាកិសេកអរសោកពេញច្បាប់នោះ បុត្រ

ទាំងពីរនេះ ដោយចង់ឃើញមុខបិតាគេ ក៏យំអ្នកម្តាយបាន
ពេក មាតាគឺឲ្យគេនាំបុត្រទាំងពីរនេះទៅ ហើយផ្តាំថា៖ បើ
មានការសុខ-ទុក្ខអ្វីជាប់លែមកវិញ នឹងជាប់ឲ្យពតិមានមកម្តាយ
វិញណាក្នុង ! ។

បុត្រទាំងពីរនេះបានដួងបិតាគេដោយសុវត្ថិភាព អសោក
ស្រឡាញ់បុត្រទាំងពីរនេះដូចជាបណ្តាលចិត្ត ទាំងព្រះនាង
អសន្និមត្តា ក៏ស្រឡាញ់បុត្រទាំងពីរនេះដូចបុត្របង្កើតរបស់
ព្រះនាង ។

៥. បុញ្ញាទុក្ខកាពរមស្រព្វនាទអសន្និមត្តា

ព្រះនាងអសន្និមត្តានេះ មានរូបសម្បត្តិល្អមិនមាន ស្នាម
ដំណាត់ល្អមិនទាស់ភ្នែកហើយជាពុទ្ធមាមកា មានសទ្ធាបំផុត
ក្នុងពុទ្ធសាសនា, ថ្ងៃមួយអសោក និងព្រះនាងបាននិមន្តព្រះ
សង្ឃចំនួន ៦០.០០០ អង្គឆាន់ ពុះលោកឆាន់រួចហើយអសោក
និងព្រះនាងក៏យាងទៅដំណាក់រៀងខ្លួន ។

ដើមរាត្រីនោះអសោកបានចូលទៅបន្ទប់ព្រះនាង ដែល

កំពុងតែរសាយទឹកអំពៅ... អសោកបានចម្លែងលេងថា៖ ព្រះ
នាងមានភ័ក្ត្រល្អណាស់គង់លើនិរ្ទេរពួនតាម... រសាយទឹកអំពៅ
ធ្វើនេត្រាតូចធំៗ ប្រហែលជាតូញណាស់ហើយមើល ?

ដោយមានអ្នកតាបអំពៅនៅក្បែរនោះផង ព្រះនាងអសន្ទិ-
មិត្តាក៏ទឹកអៀនតូចព្រះទ័យនិងពាក្យចម្លែងនោះ, ទើបព្រះនាង
រហូតទាត់ថា៖ ខ្ញុំម្ចាស់រសាយតែទឹកអំពៅដែលទៅតាមនឹក
ថ្វាយខ្ញុំទេតើ ? ដោយអំពៅនោះកើតដោយសារបុណ្យខ្ញុំ
ម្ចាស់ ! ។

អសោកខ្លាចក៏ចាប់ទោសថា៖ ឥស្សរិយយុសទាំងអស់
ក្តី សម្បត្តិទ្រព្យទាំងអស់ខ្លះក្តី វាសុទ្ធតែកើតដោយសារ
បុណ្យនាងទាំងអស់ហើយ នាងនិយាយនេះបង្ហាបកិត្តិយសខ្ញុំ
ហួសពេក ទុកខ្ញុំដូចមនុស្សនរកទៅហើយ, តែឈ្លើយចុះ
ស្តែកនេះយើងនិមន្តព្រះសង្ឃ ៦០.០០០ មកធាន់ទៀត ហើយ
នាងរកត្រៃបីរ ៦០.០០០ ត្រៃមកប្រគេនលោកឲ្យបាន ឲ្យខ្ញុំ
បានដឹងបុណ្យរបស់នាងផង ។

បើនាងរកមិនបានទេ នោះនាងត្រូវទទួលទណ្ឌកម្មណ៍
ទម្ងន់បំផុត អរសាទថាតែប៉ុណ្ណោះក៏បែយចេញទៅបាត់ ។

ក្រោយនោះព្រះនាងអស់និមិត្តាទ្រង់កន្សែងសោយសោក
ចំនឹកមុខស្រពោនដូចផ្កា នាងដកដង្ហើមឆ្ងល់ហើយអ្វី
ទៅតែក្នុងទ្រង់ថា៖ ស្វាមីអើយ ! មិនគួរខ្វល់ចាប់កំហុស
ខ្ញុំសោះ ! ឲ្យខ្ញុំទៅរកគ្រូចិវរងណាទាំងរាត្រីនេះបាន ? ព្រះ
នាងព្រួយណាស់ដើរចុះ-ឡើង ផ្គុំក៏មិនលក់ហើយសួរគ្រោក
ទៅយំសម្រក់ទឹកនេត្រលើមុខបុត្រនាងបន្តិច រីលមកអង្គុយ
បន្តិច រសាប់រសល់ឥតលក់សោះនារាត្រីនោះ ។

ពេលនោះស្តេចទេវតាទាំង ៤ បញ្ជាឲ្យស្តេចកុរុវររស្ស
វណ្ណ យកប្រអប់សំឡីទិព្វមកថ្វាយព្រះនាង, ស្តេចនេះលុះ
ទៅដល់នាងហើយក៏ថា៖ ព្រះនាងកុំសោកបារម្ភអ្វី ប្រអប់
នេះជារបស់ទិព្វ នាងប្រាថ្នាអ្វីបានទាំងអស់ រួចក៏លាទៅបាត់
ទៅ ។

លុះត្រឹមឡើងព្រះសង្ឃចំនួន ៦០.០០០អង្គមកធានលោក

អរហន្តអសោកថា; ចូរព្រះនាងយកត្រៃចីវរមកប្រគល់លោក !
 ព្រះនាងក៏ថ្វាយប្រអប់ទិព្វនោះភ្លាម ស្រាប់តែត្រៃចីវរចេញ
 ពីប្រអប់នោះមកទាំងត្រៃៗបានគ្រប់ ព្រះសង្ឃទាំងអស់, អសោក
 វែបស្រឡាំងកាំងមិនចេញស្តីអូសោះ រួចហើយក៏ក្រោកទៅ
 ដំណាក់រៀងខ្លួន ។

បន្ទាប់នោះ អសោកបញ្ជាឱ្យគេយាងព្រះនាងអសន្និមិត្តា
 មក ក្នុងគណ្តាលចំណោមមុខមន្ត្រី អសោកនិយាយលទ្ធផលថាៈ
 សូមព្រះនាងអត់ពោសដល់ខ្ញុំផង ហើយរងោះសារថាខ្ញុំចង់ដឹង
 បុណ្យនាងទេតើ !

ព្រះនាង ... ខ្ញុំម្ចាស់ឥតយកពោសស្វាមីទេ ស្វាមីទេ
 រតីយកកំហុសខ្ញុំម្ចាស់ ! ។

អសោក ... ខ្ញុំដឹងបុណ្យព្រះនាងហើយ ពីពេលនេះទៅ
 មុខ ឥស្សរិយភាពទាំងអស់ព្រមទាំងស្រ្តីប្រាំចំនួន ១៦.០០០រូប
 ក្នុងបូរីនេះ ខ្ញុំសូមប្រគល់ថ្វាយនាងជាដាច់ខាត ។

ពួកស្រ្តីទាំងនោះបបួលគ្នានិទ្ទាអសោក, អសោកចាត់

ឲ្យនាយពិសេសចំនួនចំនួន ១៦.០០០ ហើយបង្កប់ព្រះទ្រង់
 មួយដែលកាត់ថ្ងៃមិនបានក្នុងនិមួយ ឲ្យស្រូវប្រាំទាំង ១៦.០០០ រូប
 ទាំងព្រះនាងអសន្និមិត្តាផង រើសយកនិមួយម្នាក់ៗ ឯព្រះ
 នាងអសន្និមិត្តាបានរើសយកនិក្រោយគេបំផុត រួចហើយទ្រង់
 ទ្រូបកន្តែងនោះមើល និវេលបង្កប់ព្រះទ្រង់នោះ; បានលើ
 ព្រះនាងអសន្និមិត្តា អសោកថា: នាងរាល់គ្នាឃើញឬទេ គឺ
 នាងរាល់គ្នាជាស្រ្តីឥតបុណ្យ ឯព្រះនាងអសន្និមិត្តាទើបជា
 ស្រ្តីមានបុណ្យឯក ដូច្នោះនាងរាល់គ្នាយប់ប្រាំណាមុស្សា
 ទៅ ។ ព្រះនាងអសន្និមិត្តាទាញសំពត់ពីប្រអប់ទិព្វ ១.០០០ ក៏
 ថ្វាយស្វាមី, និងទ្រង់ប្រទានដល់ទុបរាជ-មុខមន្ត្រីនិងយុវនារី
 នោះៗ ចំនួន ៥០០ ក៏ក្នុងម្នាក់ៗផងដែរ, ហើយប្រទានដល់
 ពលរេហ៍និងជនសាមញ្ញចំនួន ៥០ ក៏ក្នុងម្នាក់ៗ ។

អសោករន្ធត់ចិត្តព្រឺខ្លួនខ្វាក់ៗក៏សួរថា: ព្រះនាងបានវត្ថុ
 ពិសេសទិព្វនេះពីណាមក ?

បពិត្រស្វាមី ! ប្រអប់ទិព្វនេះស្តេចទៅតាមរកុវេរៈឲ្យខ្ញុំ

រកតែដោយ ស្មារបុណ្យដែលខ្ញុំម្ចាស់បានប្រគល់ក្រោមមួយ ជាចំរើ
ដល់ព្រះបរមេស្ថានក្នុងពិភពលោក ។

បពិត្រស្វាមី! បើខ្ញុំម្ចាស់ចង់ឱ្យទូលំទូលាយក្នុងអំឡុង
ប្តីខ្ញុំនឹងប្រាថ្នាខ្ញុំអើ ។ ក៏បានសម្រេចដោយប្រគល់បុណ្យនេះ
ដែរ ។

បពិត្រស្វាមី! សូមស្វាមីជិតចំឱ្យបាន, សូមស្វាមីធ្វើ
បុណ្យកុសលឱ្យក្លាយវិញ, សូមស្វាមីរក្សាសីលកុំឱ្យដាច់, សូម
ស្វាមីខ្លានចិត្តឱ្យល្អកុំក្រៃប្រកាសសមហេតុ-ផល, សូម
ស្វាមីសេពគប់តែកល្យាណមិត្រ, សូមស្វាមីកុំបណ្តែតបណ្តោយ
ឱ្យលង់ស្មារតី សូមស្វាមីប្រព្រឹត្តធម៌ សូមស្វាមីរក្សាព្រះស្រ្តីតាម
សមធម៌ សូមស្វាមីកុំប្រើអំណាចខ្មៅលើមនុស្សដែលទន់ខ្សោយ
ជាងខ្លួន ធ្វើបែបនេះទើបស្វាមីបានលទ្ធផលល្អ; (សំដី
ពិរោះមានន័យនេះ មកជាប់តំបន់ខ្មៅស្រស់ស្រាយជាមួយគ្នា
សុគត) ។

៦- សេចក្តីរៀនរូបសម្បត្តិរបស់អសោក

ថា: អសោកធ្លាប់បានឃើញរូបពុទ្ធនិម្មិត ដែល កាឡនាគ-
រាជនិម្មិតថ្វាយកើតបិតាសាមនស្ស ទើបទ្រង់ឈររូបជាមិនប្រិច
ព្រះនេត្រ មិនបរិភោគអាហារចំនួន ៧ ថ្ងៃទុកពុទ្ធនិម្មិតនោះ ។

ថា: អសោករាជភិសេកបាន ៣ ឆ្នាំ នោះនៅប្រកាន់តាម
លទ្ធិព្រាហ្មណ៍ ដែលជាគតិបិតាលោកនៅឡើយ, លុះរាជ
ភិសេកបាន ៤ ឆ្នាំ ទើបជ្រះថ្លាសិបក្នុងពុទ្ធសាសនា គឺដោយ
សារវត្តទ្រង់បានឃើញ និងបានស្តាប់នូវធម្មទេសនារបស់
អរហន្តមួយរូបនាមនិគ្រោធ(១)សាមណេរជាក្មួយនោះឯង ។

(១) កាលអសោកសម្លាប់បិតារបស់សាមណេរនេះ ៗ នៅក្នុងទេវមាតា
នៅឡើយ សុមតទេវីជាមាតាសាមណេរនេះ ភ័យខ្លាបអសោកសម្លាប់តាង
ទៀត ក៏រៀសខ្លួនដើរកាត់ព្រៃ ហើយក៏ប្រសូតបុត្រក្រោមដើមជ្រៃលើវេទិកាពុទ្ធ
មួយដែលទេវតានិម្មិតថ្វាយ; អ្នកស្រុកចក្ខុភាសនិយមទំនុកបំរុង ៣៧ និងទារកនេះ
តាងឲ្យតាមថា និគ្រោធកុមារ លុះកុមារនេះមានអាយុ ៧ ឆ្នាំ មហារាជណាត្តេ
ស៊យកទៅបំបួសជាសាមណេរ បានសម្រេចព្រះអរហត្ត ថ្ងៃមួយលោកនេននេះ
និមន្តកាត់មុខរាំងទៅប្រោសញោមស្រីលោក អសោកឃើញក៏ស្រឡាញ់-ជ្រិនិម្មា
ចំពោះនិយាបចិលោកនេននេះ ទើបនិមន្តចូលរាំងឲ្យសំដែងធម៌ ។

ថា: អសោកមានសត្វមិនញាប់ញ័រ ទ្រង់បិតក្នុងសីល៥
ជានិច្ច, ហើយ ១២ តម្កក់ព្រះសង្ឃនិងឲ្យកសាងវត្តចំនួន៨៤០០០
មានអសោកាភមជាដើមសម្រាប់ព្រះសង្ឃនៅ. និងឲ្យកសាង
ព្រះចេតិយចំនួន ៨៤០០០ គ្រប់នគរទាំង ៨៤០០០ នគរក្នុង
ជម្ពូជ្ជបវ័ន្តជាអាណាចក្ររបស់ខ្លួន ។

ចំនួននេះទុកជាសក្ខីភាព ឬជាចំពោះព្រះធម៌របស់ព្រះ
ពុទ្ធចំនួន ៨៤០០០ ធម្មក្ខន្ធនោះ ។ ការកសាងនេះចំនួន៣
ឆ្នាំ ទើបហើយ ។ (ថា: អសោកបានឲ្យប្រមូលព្រះសារីរិក
ធាតុទាំងអស់របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធក្នុងជម្ពូជ្ជប មកបញ្ជាក់ព្រះ
ចេតិយចំនេះ ហើយឲ្យសាងសីលាចារឹកគ្រប់សំរោងនីយដ្ឋាន
និងពោធិគយាផង) ។

ថា: ក្នុងថ្ងៃធ្វើបុណ្យឆ្លងសមិទ្ធិចំនួន ៧ ថ្ងៃយប់នោះ
អសោកព្រមទាំងពលហេហ៍ទាំងអស់ បានយាងអញ្ជើញទៅវត្ត
ហើយគង់កណ្តាលព្រះភិក្ខុសង្ឃ សុទ្ធតែសមាទានសីល៥ទាំង
អស់គ្នា ។

ថា. ក្នុងមហាសន្និបាតនោះមានភិក្ខុសង្ឃចំនួន៧០០ កាលី
ភិក្ខុនិសង្ឃចំនួន ៧៦ វិសេសប្រ. ក្នុងចំនួននោះមានភិក្ខុ-ភិក្ខុ
ជាព្រះអរហន្តចំនួន ១០០.០០០ អង្គ ។

ដោយចង់ឲ្យអរសាតព្រះថ្កាជាការយោគាតទៀតនោះព្រះ
អរហន្តទាំងឡាយបានសង្កេតឃើញថាវិហារព្រះឲ្យអរសាតព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់
ឃើញទាំងអស់ទេវនិងមាត់សមុទ្រ ។ ថាពេលធ្វើបុណ្យ
សម្ពោធនេះ អនុស្សទៅតាមលក្ខណៈឃើញទាំងអស់ ។

(ថា អរសាតដោយជ្រះថ្កាខ្លាំងបានបួសចំនួននាំវិស្ស)។

ថា. អរសាតសូត្រភិក្ខុសង្ឃថា ក្នុងពុទ្ធសាសនានេះ
មានជនណាបរិច្ចាគធំជាងបុណ្យទេឬទេ ?

ព្រះមាគ្គីលីបត្តតិស្សត្តេថា. សូមជ្រាបទុកជា កាលព្រះ
ពុទ្ធក៏នៅក៏មិនមានជនណាបរិច្ចាគធំយ៉ាងនេះឡើយ ។

អរសាតរឹតតែរីករាយជ្រះថ្កាជាការនេកប្បការទៀត, ដូច្នេះ
ឲ្យព្រះករុណាបាននាមថា ជាសាសនតាយាទគីជាសាច់ញាតិ
និងពុទ្ធសាសនាហើយឬ ? ។

ព្រះមាគ្គលីបុត្ត...លុះតែទ្រង់ឲ្យបុត្រធិតាបួសទៀត ទើប
បានព្រះនាមថាជា សាសនិកាយោឧត្តុង្គពុទ្ធសាសនា ។

ពេលនោះមហិន្ទកុមារមានអាយុ ២០ ឆ្នាំគត់ ឯនាង
សុដ្ឋិមិត្តាមានអាយុ ១៨ ឆ្នាំ ហើយនាងមានបុត្រមួយឈ្មោះ
សុមន្តកុមារទៀតផង... តែតាំងពីស្លាប់នាងឈ្មោះអគ្គិព្រហ្មា
(ក្សេមសោក) បួសជាមួយនិងតិស្សបុរាណ ដែលជាម្ចាស់
របស់អាសោកនោះទៅ, ព្រះនាងក៏នៅមេម៉ាយ ឯនាទីបរាជ
ក៏នៅទំនេរ ដូច្នោះ នាទីបរាជនេះអាសោកប្រុងឲ្យទៅមហិន្ទ-
កុមារជាបុត្រ ។

ប៉ុន្តែលុះទ្រង់ពូជរងកងដូច្នោះ ក៏ទ្រង់បែរមកពិភាក្សានិង
បុត្រទាំងពីរនោះ ឯបុត្រធិតាទាំងពីរក៏ព្រមបួសដោយសេចក្តី
រសាមនស្ស ។

គ្រានោះគេឃើញព្រះមាគ្គលីបុត្តតិស្សត្រូវ ជាទុបដ្ឋាយី
ព្រះមហាទេវត្រូវជាគម្ពវចារ ព្រះមជ្ឈនិកត្រូវជាអនុស្សវិន
ឯបួសមហិន្ទកុមារនោះ ។ បួសហើយមិនយូរប៉ុន្មានក៏បាន

សម្រេចព្រះអរហត្តព្រមទាំងបដិសម្ពិទ្ធ ។

ឯនាងសង្ឃមិត្តា គេឃើញអាយុបុណ្យរត្នីជាអាចារ្យ
ធម្មបុណ្យរត្នីជាឧបជ្ឈាយ៍ បំបួសជាសាមណេរី ហើយឲ្យសិក្សា
នូវសិក្ខាបទៗមានបុណ្យនិងវិកាលជាអវសាន អស់រយៈកាល
ពីរឆ្នាំ ទើបបំបួសជាកិក្ខុនី តមកក៏បានសម្រេចព្រះអរហត្ត
ដែរ ។

ថា: កាលបុត្រទាំងពីរនេះបួស អសោករាជាកិសេកបាន
៦ឆ្នាំហើយ (៣-ស-២២៤) មហិន្ទុត្តរបួសបាន៣ឆ្នាំ ទើប
រៀនចប់នូវបដិកព្វនិងអង្គកថាព្រមទាំងថេរវេទ ហើយបាន
ជាប្រធាននៃសិស្សចំនួន១០០០រូប នោះអសោករាជាកិសេក
បាន៧ឆ្នាំ (៣-ស-២២៧) ។

តពីនោះមក អសោកតែងចំណាយព្រះរាជទ្រព្យចំនួន
៥០០.០០០កហាបណៈរាល់ៗថ្ងៃ គឺ១០០ ០០០សំរាប់និក្រោ-
ធត្រូវជាកុរ , ១០០'០០០ សំរាប់ពុទ្ធបូជាំ, ១០០.០០០
សំរាប់ធម្មបូជាំ, ១០០.០០០ សំរាប់សង្ឃបូជាំ, ១០០.០០០

សំរាប់មន្ទីរពេទ្យនិងថ្នាំទុសថ័រចែកក្នុងជ្រុងទ្វារនគរទាំង៤ទិស ។

(ថា៖ អសោកមានតែផ្លែស្រមរនិងកន្ទុកព្រៃមួយកំផ្លើទៅ

វត្តប្រគេនសង្ឃវែងរ)។

ពេលនោះលោកសក្ការៈ កើតចំពោះពុទ្ធសាសនាច្រើន

ជាអនេកអន័គ្យ, នាំឲ្យពួកនគ្រណាតិវិយ ចូលមកចម្លងបួស

បូមដើម្បីលាភនោះ, ថែមទាំងពោលបំភ្លាត់ធម្មវិន័យ បង្ក

ចលនាអធិករណ៍ ពាសពេញក្នុងវត្តអារាមឥតអ្នកណារម្ងាប់

បាន, ឯក៏កូសង្ឃបរិស្ថានក៏ឈប់ធ្វើសង្ឃកម្មទាំងអស់ជាមួយ

និងពួកនោះ ។

ព្រះមោគ្គលីបុត្តនិស្សត្ថេរ កាលមិនអាចរម្ងាប់អធិករណ៍

នេះបាន លោកក៏ប្រគល់ការសង្ឃឲ្យមហិន្ទុត្ថេរគ្រប់គ្រង ខ្លួន

លោកក៏ភៀសទៅនៅឯក្នុងអនោគន្ធិឯណោះ ។

ក្នុងអសោការាមទាំងមូល លែងមានទេវបុរសថេរវាទ

រយៈកាលចំនួន៧ឆ្នាំ(អសោករាជាភិសេកបាន១៦ឆ្នាំ មហិន្ទុត្ថេរ

បួសបាន១០វស្សាហើយ (៣-ស-២៣២) ។

គ្រោះនោះអសោកធម្មករដ៏ បញ្ញាឲ្យសេនាមាត្រៈទៅជួយ
រម្ងាប់អធិការណ៍នេះ តែអាមាត្រៈល្ងង់នោះវិបរជាសម្លាប់ពួកគ្នា
អស់ជាច្រើន ។

រឿងឃាតកម្មនេះនាំឲ្យអសោកភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំង ទើប
ទ្រង់ចាត់សម័កាពូតទ្រង់សេនាមាត្រៈជាច្រើនលើក ឲ្យទៅ
និមន្តព្រះមាគ្គលីបុគ្គលិកស្សត្តេរមកវិញ ។

លុះព្រះមាគ្គលីបុគ្គលិកដល់ បានពន្យល់នូវហេតុការណ៍
រដ្ឋង្វើ ដែលទ្រង់ពូសាសនាចំខ្លួនពីថ្ងៃមួយឲ្យអសោកយល់,
ថ្ងៃទី៧នោះអសោកបញ្ជាឲ្យបិទបាំងកំរងខ្លួនជាសន្តិភ័យ ហើយ
ឲ្យសង្ឃទាំងអស់ក្នុងអសោកាភម គង្គិយជំនុំគ្នាដោយពួកគាម
លទ្ធិរឿងៗខ្លួនក្នុងសន្តិភ័យនោះៗ ចេរទើបទ្រង់សួរមួយពួក
ម្នាក់ ៗ ថា :

ព្រះសម្ពុទ្ធទ្រង់ពោល ពានីអ្វី ?

ក្រុមនីមួយៗសុទ្ធតែពោលតាមលទ្ធិនិងទិដ្ឋិ ខុសគ្នាពុទ្ធ
សាសនា, នោះទ្រង់ឲ្យដឹកចេញកំរងអស់ ចំនួន៦០០០០រូប,

ទុកវិក្រមណាដែលឆ្លើយថា : ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធនឹងកាល គាត់កម្ម-
ដល ។

រួចហើយព្រះសង្ឃទាំងឡាយ ក៏បបួលគ្នាធ្វើសាមគ្គី

ទុរោសថក្នុងអវសាននោះ ។

៧- តតិយសង្គាយនា

កាលព្រះមោគ្គលីបុត្តតិស្សត្ថេរ បានរម្ងាប់ខ្ញុំបរហ្សវទ
គីលទ្ធិព្វកន្ត្រៃណតិយរចហើយ ដោយមានលោកជាប្រធាន
ក៏បានរើសព្រះអរហត្តបដិសម្ពុទា និងវិជ្ជាព្វ ចំនួន១.០០០រូប
មានមហិន្ទត្ថេរជាដើម ពីក្នុងចំណោមកិក្ខុវ័នសនសង្គ្រោះមក
ប្រជុំគ្នាក្នុងវត្តអសោកាភាម ជិតក្រុងបាដលីបុត្រ ធ្វើតតិយ-
សង្គាយនា ដូចសង្គាយនាទី១ និងទី២ដែរ ជាពិសេសលោក
បានសំដែងកថាវត្ថុដោយពិស្តារ ឯអសោកជាអ្នកទុបត្តមក៏
តតិយសង្គាយនានេះចាប់ធ្វើក្នុង (ខែទី៨ខាងមុខអំពី) ៣-ស-
២៣៤ឆ្នាំ, ៧ខែទី២ចប់ ។

រួចហើយដោយរលាកយល់ថា: ពុទ្ធសាសនានឹងរីក.

ប្រតិស្ឋានក្នុងបច្ចុប្បន្នជនបទនោះ ទើបព្រះមាតុលីបុត្រតិស្សត្រូវ
បានចាត់ព្រះអរហន្តជាសមណទូតចំនួន៧ក្រុមក្នុងក្រុមនីមួយៗ
មានភិក្ខុ ៥ រូបឱ្យទៅប្រកាសផ្សាយព្រះពុទ្ធសាសនា ក្នុងបច្ចុប្បន្ន-
ជនបទដូចតទៅនេះគឺ:

- ក្រុមទី១មានមជ្ឈនិកត្រូវជាប្រធាន ទៅរដ្ឋកសិរិន្ទ
រដ្ឋតន្ត្រី ។

- ក្រុមទី២មានមហាទេវត្រូវជាប្រធាន ទៅរដ្ឋមហិសក
មណ្ឌល ។

- ក្រុមទី៣មានភិក្ខុត្រូវជាប្រធាន ទៅរដ្ឋនិរតិ ។

- ក្រុមទី៤មានយោនកធម្មភិក្ខុត្រូវជាប្រធាន ទៅរដ្ឋ
អបរនិក: ។

- ក្រុមទី៥មានមហាធម្មភិក្ខុត្រូវជាប្រធានទៅមហារដ្ឋ។

- ក្រុមទី៦មានមហារក្ខតត្រូវជាប្រធានទៅរដ្ឋយោនក:។

- ក្រុមទី៧មានមជ្ឈិមត្រូវជាប្រធាន ទៅដំបន់វិក្សរ.

ហេតុការណ៍ ។

ហេតុការណ៍ - ក្រុមទី៨មានសោណកៈ និង ឧត្តរត្ថេរជាប្រធាន ទៅ
សុវណ្ណគុម្ភី (១) ។

- ក្រុមទី៧មានព្រះមហិន្ទត្ថេរជាប្រធាន មានអរហន្ត ៤
រូបជាសមាជិកគឺ: ឥន្ទ្រយត្ថេរ១ ឧត្តិយត្ថេរ១ សម្ពុលត្ថេរ១
កទ្ធុសាលត្ថេរ១ ទៅតម្កបណ្ឌិទ្ធិប ឬ លង្កាទ្ធិប ។

ចាំ: ព្រះមហិន្ទត្ថេរនេះ មុននឹងទៅលង្កាទ្ធិបជាមួយនឹង
អរហន្ត៤រូបនោះ លោកក៏យកព្រះអរហន្តមួយរូបទៀត នាម
សុមនសាមណោរជាបុត្រនាងសង្ឃិមិត្តាថេរី ដែលត្រូវជា
ភរិយាលោកនោះទៅជាមួយដែរ ។

តែដោយឧកាសមិនបានអនុញ្ញាតឱ្យលោកទៅភ្លាមៗ

(១) ភូមិភាគនៃដីសណ្ត មួយជ្រោយមានជាតិមានច្រើន ហើយមានប្រវែង
ចំនួន៧០០យោជន៍ពីមធ្យមប្រទេសនេះហៅថាសុវណ្ណគុម្ភី, បើទៅតាមសំពៅត្រូវ
ខ្យល់ពីថ្ងៃ - យប់ទើបដល់, តែពេលខ្លះទៅតាមសំពៅដដែល ហើយតេឆ្លងកាត់
នាមកំពង់ខ្ពងត្រីឈ្មោះនន្ទិយារដ្ឋ តែពីថ្ងៃក៏ដល់, (ឯកសំណាងក្នុងនិកាច្ឆដ្ឋិកថា
ប្បវត្តន៍ជំនួបមេឃ្យាន) ។

នោះ លោកក៏ថ្វាយបង្គំលាគ្រូនិងព្រះសង្ឃ តាំងអរហន្ត៥រូប
 នេះ ទៅសំចតនៅឯវេទិសនគរជាស្រុក ញាមស្រីរបស់លោក
 ឯញាមស្រីនោះគ្រាន់តែក្រឡេកយំញាមខ្លួនដល់មក ក៏
 ស្ទុះទៅឲ្យជើងយំ រួចសួរអំពីកូនស្រីនិងចៅផងដែរ; ឯសុមន-
 សាមណេរក៏បញ្ជាក់ខ្លួនភ្លាម ស្រងើងតានេះក៏ស្ទុះទៅស្ទើរតែ
 គ្រកង់បំបៅនោះទៀត ។

រួចនាងរៀបចាត់ចែងចង្ហាន់ដោយដៃនាងប្រគេន ក្នុង
 ទីអវសាន ព្រមហិទ្ធុត្តេរសរវែងធម៌ប្រាសញាមស្រី បាន
 សម្រេចស្រោតា និងកណ្តុកទុបាសកជាក្នុងដួងមួយរបស់
 លោក ក៏បានសម្រេចអនាតាមផលក្នុងពេលនោះដែរ ។

មាតាលោកបានកសាងវត្តមួយ ឈ្មោះវេទិសមហា-
 វិហារប្រគេនព្រះសង្ឃទាំងនេះគង់, លោកគង់នៅវត្តនេះ
 អស់រយៈកាលចំនួន ៦-៧ខែ ទើបព្រះឥន្ទមកប្រគេនពតិ-
 មានថា: គួរនិមន្តទៅលង្វើទ្វីបចុះ ព្រោះទុកាសល្អហើយ
 នោះមហិទ្ធុត្តេរ និងអរហន្ត៥រូបទៀត ក៏លាញាមស្រីហើយ

យកទាំងកណ្តក់បាសក ជាក្រយដ៏ដូនមួយនោះហោះទៅ
លើក្តីប លោកទៅសំចតនៅលើក្តីចេតិយគិរី នាបូព៌ាទិសក្រុង
អនុរាជបូរីឯណោះ (មហានុត្តរធម្មសប្តាទ១២ វស្សាហើយ
តាស.២៣៦) ។

ប្រវត្តិរាជស.សនាខាងដំបូងបឋម



១- ប្រវត្តិពុទ្ធសាសនាខាងលង្កាទ្វីប

មុននឹងនិយាយពីប្រវត្តិនៃពុទ្ធសាសនា ដែលរសាត់
 អណ្តែតពីដីម្ព្វិប ទៅដោយចំណូលរលះការលង្កា ហើយ
 ជ្រាបចូលទៅក្នុងបេះដូងអ្នកស្រុក ដោយស្មោះត្រង់នៃ
 សាស្ត្រាចារ្យឯកនាមមហិន្ទុត្រូវនោះ ។

ក៏គួរនិយាយពីប្រវត្តិនៃលង្កាទ្វីបនេះជាមុនសិនដែរ សូម្បី
 រឿងនេះជារឿងព្រេងក្តី ក៏គង់ជារឿងគួរស្តាប់ ហើយ
 ជាប្រភពនៃពុទ្ធសាសនាផង ទាំងជារឿងគួរចង់ដឹងផង
 ដោយរឿងនោះមានទុក្ខមតិ និងមនោគមវិជ្ជា ផ្នែកពុទ្ធ
 សាសនាដ៏តិស្តិ៍ណាស់។

១. លទ្ធាធិបប្បវត្តិនិទពុទ្ធដំណើរ

ថាៈ កាលពីព្រេងនាយក្នុងសាសនាព្រះពុទ្ធកុសន្តោ លង្កា
 ទ្វីបនេះ ហៅថាធុដីទ្វីប, ព្រះរាជានាមរតិយ, នគរឈ្មោះអក-

យចុះ, ចេតិយបតីករណ្ណៈទៅក្នុង, ថ្មបុរាណណ្ណៈបដិយាកម។

ព្រះកកុសន្តោព្រមទាំងព្រះអរហន្ត ចំនួន៤០.០០០រូប បាន

និមន្តទៅទ្វីបនេះម្តង ដើម្បីរៀបរយរូបជួរករោត (ពោធិបុរោក)

របស់ប្រជាជន, លុះស្ងប់រៀបរយហើយក៏ទ្រង់សំដែងធម៌ ទ្រង់

ចូលនិវេទនសមាបត្តិ គ្រងទីពោធិស្ថាន រួចទ្រង់អធិដ្ឋានឲ្យ

នាង រុចនន្តាភិក្ខុនី ព្រមទាំងភិក្ខុនីៗទៀតចំនួន៥០០ និងពួក

ទៅតាងនាំស្តេចខេមរាជ ទាំងខេមរាជទាំងនាំទៅសាកមែកព្រះ

ជាមហាពោធិព្រឹក្សនាង ភ្នំ ដាក់ក្នុងដើមមានសយកមកថ្វាយ

ស្តេចអភ័យ ដាំទុកក្នុងទីព្រះមហាមេឃវននាទ្វីបនេះ។

ព្រះកកុសន្តោទ្រង់ប្រទានធម្មក្រក (សំពត់គ្រងទឹក)

ឲ្យបញ្ជូនទុកក្នុងបដិយាកមចេតិយ និងទុកសារកនាម មហា-

រុចនៈត្ថរ ព្រមទាំងភិក្ខុ ០០០រូប ឲ្យនៅប្រដែរ ប្រដៅអ្នកកោះ

នេះតទៅទៀត ព្រះអង្គត្រឡប់មកដង្កូរទ្វីបវិញ ។

លុះសាសនាព្រះកោនាគមន៍ ទ្វីបនេះច្រណែនថាវៈ-

ទ្វីប, ព្រះរាជានាម សម័ទ្ធិ, នគរណ្ណៈវត្តមានៈ, ចេតិយ

បតីគណៈសុវណ្ណក្នុង ។

ព្រះពុទ្ធអង្គនេះព្រមទាំងអរហន្តចំនួន ៣០.០០០ រូបបាន
និមន្តទៅទ្វីបនេះម្តង ដើម្បីរម្ងាប់នូវទឹកក្ស័រ លុះរម្ងាប់ហើយក៏ទ្រង់
សំដែងធម៌ ទ្រង់ចូលនិរោធសមាបត្តិត្រង់ទីពោធិស្ថាន ហើយ
ទ្រង់ព្រះចិន្តា ឲ្យកណ្តកត្តាកត្តនី ព្រមទាំងកិត្តនីងទៀត
ចំនួន៥០០នឹងពួកទេវតាផង នាំព្រះបាទសោភករាជ ពីសោក-
រាជធានី ទៅសាកមែកទុម្ពរព្រឹក្ស ជាមហាពោធិព្រឹក្សខាង
ស្តាំ ដាក់ក្នុងជើងមាស ដង្ហែយកមកថ្វាយស្តេចសមិទ្ធិ
ដាំទុកក្នុងទ្វីបនេះ រយៈកាលមួយវិនាទី ។ រួច
ទ្រង់ទុកមហាសុមរត្តរព្រមទាំងកិត្ត ១.០០០ រូប នឹងទ្រង់ប្រទាន
នូវកាយពន្លឺ (វត្ថុពន្លឺចង្កេះ) ឲ្យបញ្ជូនទុកក្នុងសុវណ្ណក្នុងចេ-
តិយនោះផង ព្រះអង្គត្រឡប់មកដ្ឋបូជីបវិញ ។

លុះសាសនាព្រះពុទ្ធត្រឡប់មកដ្ឋបូជីបវិញ នេះហៅមណ្ឌទ្វីប
វិញ, ព្រះរាជាទាម ជយន្តៈ. នគរឈ្មោះវិសាលុះ, ចេតិយ
បតីគណៈសុភក្នុង ។

ព្រះពុទ្ធកស្សបព្រមទាំងអរហន្តចំនួន ២០-០០០រូប បាន
 នម្តូទៅទ្វីបនេះម្តង ដើម្បីរៀបចំរួមហារវិវាទ (ជម្លោះធំ)
 របស់ប្រជាជន, រួចទ្រង់សំដែងធម៌, ចូលនិរោធសមាបត្តិគ្រងទី
 ពោធិស្ថាន, រួចទ្រង់អធិដ្ឋានឲ្យនាងសុទ្ធម្មាភិក្ខុនីព្រមទាំង
 ភិក្ខុនីឯទៀតចំនួន៥០០ នឹងត្រូវទៅតាងនាំព្រះបាទព្រហ្មទត្ត
 តិពារាណសីករជនានី ទៅសាកមែកវិជ្រជាមហាពោធិព្រឹក្ស
 ខាងស្តាំ ដាក់ក្នុងដើមឋានដង្រែយកមកថ្វាយស្តេចជយន្តៈ
 ដាំទុកជាសក្ខីភាពក្នុងមហាមេឃវង្សទ្រាននាទ្វីបនេះ ។ រួច
 ព្រះពុទ្ធកស្សប ទ្រង់ទុកសារកនាម សព្វនម្ពិរត្តៈ ព្រមទាំង
 ភិក្ខុ១០.០០០រូបឲ្យនៅក្នុងគោរវនេះ ។ ហើយទ្រង់ប្រទាននូវ
 ទទេកសាដក (សំរាត់ស្រង់ទឹក) ឲ្យបង្កូរក្នុងចេតិយឈ្មោះ
 សុភក្កដនោះផង ព្រះកស្សបទ្រង់ត្រឡប់មកដ្ឋានទ្វីបវិញ ។
 លុះសម័យព្រះរតនាគម ទ្វីបនេះហៅថាលង្កាទ្វីប ឬ
 តម្កបណ៍ទ្វីប (គោរវរបស់មនុស្សដែលមានបាតិវ័ជ្រប្រឡាក់សុទ្ធ
 ដីក្រហម) ហើយនៅជាព្រៃមានសុទ្ធតែយក្សបំសាច មិន

មានមនុស្សនៅទេ, លុះក្នុងឆ្នាំដែលព្រះពុទ្ធអង្គនេះបរិនិព្វាន
ទើបមានអាទិរាជមួយនាម វិជ័យកុមារជាបុត្រសីហពាហុ មក
តាំងនគរសោយរាជ្យក្នុងទ្វីបនេះ ។

តមកហៅថាសីហាលទ្វីប (កោះដែលវិជ័យកុមារជាបុត្រ
សីហពាហុ មកនៅកាន់កាប់) នគរឈ្មោះទន្សុកធិបូរី, ចេតិយ
បតីតឈ្មោះមិស្សុកៈចេតិយ ឬ ចេតិយគិរី ។

ព្រះគោតមនេះមុនបរិនិព្វាន បាននិមន្តទៅទ្វីបនេះៗ
លើកគឺ: ទី១-និមន្តទៅតែមួយអង្គឯង ទ្រង់ឈរលើអាភាស
ចំកណ្តាលទីប្រជុំយក្សបិសាច និងចំកណ្តាលកោះផង ទើប
បណ្តាលឲ្យភ្ញៀវខ្យល់យ៉ាងខ្លាំង ធ្វើឲ្យយក្សបិសាចរងារញ្ជាំ
រន្ធត់ ត្រាតែមកសុំចុះចាញ់ប្រគេនទ្វីបទាំងមូលនេះមកព្រះអង្គ
ដោយទ្រង់យល់ថា: សាសនាព្រះអង្គនឹងមកប្រតិស្ថានក្នុង
ទ្វីបនេះ ទើបទ្រង់ធ្វើរក្ខត្តម្មតិវិធីនិមន្តវិទូលទ្វីបអស់វារៈ ៣ ដុំ
ដែលមានបណ្តោយចំនួន៣យោជន៍ និងទទឹងប្រមាណ
១យោជន៍ វាតទឹកនៃទ្រង់នេះទុកឲ្យមនុស្សនៅ; ហើយទ្រង់

ប្រធាននៃវិស្វាល្យាលកេសនាគុ (កេសនាគុមិនមានមន្ទីលមាន-
ពាណិជ្ជករ) ដែលត្រូវយកប្រសាចនោះ ក្នុងខែទី៧អំពីប្រទេស
ក្រសាន ។

លើកទី២ - ក្នុងឆ្នាំទី៥អំពីប្រទេសក្រសាន ទ្រង់និមន្តទៅម្តង
ទៀត ទៅម្នាក់ឯង ដើម្បីទូន្មាននិងសម្រុះសម្រួល ស្តេច
នាគតាំងពីរយ្លោះចូរឡាចរៈ និងមហោរៈ ជាមាតិក្នុង
ទាស្ត្រាតិមណិបល្ល័ង្ក ។

លើកទី៣ - ក្នុងឆ្នាំទី៨អំពីប្រទេសក្រសាន និមន្តទៅជា
មួយនិងភិក្ខុចំនួន៥០០រូប ដោយមណិអ្នកនាគរាជអាណាធិ
ហើយទ្រង់ចូលនិរោធសមាបត្តិ គ្រងមហាចេតិយដ្ឋាននិង
ថូបារាមចេតិយដ្ឋានជាដើម រួចទ្រង់ទុកស្នាមព្រះបាទលើភ្នំ
សុមនកូដផង ហើយទ្រង់គ្រឿងប្រកបមកដង្ហូរវិញ ។

២- ខត្តិយវចន្យលទ្ធាធិបត្រ្យងអនុរាជបូរិ

១- ក្នុងឆ្នាំដែលព្រះសម្តេចបរិនិព្វាននោះ អាទិរាជនាម

វិធីយកុមារ ជាបុត្រសីហាពហុ ក៏មកកសាងនគរ តាំង

នៅក្នុងកោះនេះដែរ ។

វិធីយកុមារ(១)នេះ សោយរាជ្យបាន ៣៨ ឆ្នាំ ហើយ
សុគតក្នុងឆ្នាំទី ១៤ នៃរជ្ជកាលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧
(ព.ស.៣៨) ។

២- បណ្តាំសុទ្ធាវេ ជាក្មួយវិធីយកុមារ សោយរាជ្យ
ក្នុងឆ្នាំទី ១៥ នៃរជ្ជកាលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ ។
អគ្គិវហស្ថស្តេចនេះ នាមព្រះនាងភទ្ទកាញានា ជាចៅអម្បាល-
ទនសាក្យៈ , ស្តេចនិងព្រះនាងនេះមានបុត្រ ១០ រូបនិងបុត្រី
មួយ ផង ; សោយរាជ្យបាន ៣០ ឆ្នាំ ហើយសុគតក្នុងឆ្នាំទី
២០នៃរជ្ជកាល ព្រះបាទនាគទេស្យកៈព្រះជីវិតម្ចាស់(ព.ស.៦៨) ។

៣- ក្នុងឆ្នាំទី ២០ នោះ អភិយកុមារជាបុត្របណ្តាំ-

(១) វិធីយកុមារនេះជាពូជនៃព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ ជាមុនព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ ព្រះ
នាងកាលីវង្សាជិតាក្នុងវង្សនគរ មានបុត្រីមួយនាមដូចមាតាដែរ ហោរាវាយថា
បុត្រីនេះ នឹងបានសត្វកម្រសីហាដំបូង មាតាបិតាអៀនខ្មាសក៏នាំទេសបុត្រីនេះចេញ

ចុង ---

បុត្រីនេះបានដោយសារនិងពួកវាទេ ទៅជួបនឹងភាពសីហ៍បានគ្នាជាប្តីប្រពន្ធ បាន
 បុត្រមួយនាមសីហាពហុ និងបុត្រីមួយនាមសីហាសិក្ខុសី លុះកុមារនេះអាយុ
 ១៦ ឆ្នាំ ក៏នាំមាតានិងប្អូនស្រីរួចមកស្រុកដីឆ្នុនដីតា សេសាបតិខ្នាត់បានយក
 មាតារបស់កុមារ-កុមារិកានេះនាំវិយា ប្រកាយនេះភាពសីហ៍មកតាម ស្តេចដីតា
 ឱ្យសីហាពហុជាចៅចេញតយុទ្ធ ភាពសីហ៍ខ្លាំងមាត់ប្រមាថពូនឯងក្រូវសរស្លាប់,
 រួចគេលើកសីហាពហុធ្វើស្តេច តែកុមារនេះបានប្រគល់ភាពសីហ៍ឱ្យក្តីថ្វាយមាតាវិញ,
 មាតាបានស្នំបុត្រ-ដីតានេះជាស្វាមីវិយាថ្មីនេះត្រូវទាំងពលខ្លះ ក៏លាមាតា
 មកសាងប្តីថ្មី ក្រុងទីដែលភាពសីហ៍ជាបិតាខ្លួននោះទៅ ប្តីថ្មីនេះឈ្មោះសីហាប្តី
 ៗត្រូវមក ។ ក្សត្រីពីរនាក់បងប្អូននេះមានបុត្រ ៣២ រូបមានវិធី ២ កុមារនេះជាដើម
 ដោយវិធីយកកុមារមានអាចារៈមិនសូវល្អគេស្តាប់ឬច្រើន មាតាបិតាកុំនិរទេសចេញ
 ជាមួយនិងបរិវារ ៧០០ នាក់ ត្រូវទាំងវិយានិងពូនក្មេងស្រីប្រុសប៉ុណ្ណោះនៃ
 ឱ្យពោធិ៍ក្សត្រលាជាក្មេងសំពៅនីមួយៗ ជាពួកៗ បណ្តែតចោលក្នុងសមុទ្រទៅ។
 សំពៅពូនក្មេងអណ្តែតទៅជាប់នឹងឆ្នេរខ្ទឹម (ពោះស្រីលង់), សំពៅ
 ស្រីៗ នាំវិយាអណ្តែតទៅជាប់នឹងមហិទ្ធាខ្ទឹម (ពោះស្រីវិធីយក-ផ្កាសូមាត្រា), ឯ
 សំពៅវិធីយកកុមារអណ្តែតទៅជាប់នឹងលង្កាខ្ទឹម (ពោះនៃលង្កាឡើងពី
 សំពៅទៅទៅ) ។

វិធីយកកុមារបានយកស្រីយក្សជាមេពោះនោះឈ្មោះនាង កុរុណា នាំវិយា
 បានបុត្រមួយនាម ធីវិហត្ត និងបុត្រីមួយនាម សល្លតាមិកា, ដោយវិធីយកកុមារ
 ប្រុងរៀបអភិសេកអត្តមហោសីថ្មីទៀត ក៏លែងនាងកុរុណាចោល នាងនេះនាំ
 ពូនពីរនាក់ដើរក្នុងពោះភោយនាងស្លាប់ ឯពូនពីរនាក់គេចខ្លួនរួច ពូនទាំងពីរ
 នាក់នេះបានយកគ្នាជាប្តីប្រពន្ធ មកនៅក្នុងមលយនិមបទ (ផ្កាមាលយ) ។

សុខោរោ ។ សោយរាជ្យតមកទៀតអស់វារៈ ២០ ឆ្នាំរហូតដល់ឆ្នាំ
ទី ១៧ នៃរជ្ជកាលព្រះបាទសុសុនាគ នាដម្ពូឌ័ប (ព.ស.៨៨) ។

៤- ក្នុងឆ្នាំទី ២០ នៃរជ្ជកាលអភិយកុមារនោះ
មានពាមរិកនាមបណ្ឌិតកាយ ជាក្មួយច្បាំងដំណើមយករាជ្យ ។
បណ្ឌិតកាយ^(២)នេះ ធ្វើស្តេចបាន ១៧ ឆ្នាំរហូតដល់ឆ្នាំទី១៦
នៃរជ្ជកាលព្រះបាទកាឡោសោកនាដម្ពូឌ័ប បើរួម ១ ឆ្នាំទាំង
ក្រោយផងជា ១៨ (ធ្វើស្តេចមិនមានគេអភិសេក) , សោយ
រាជ្យបាន ៧៤ ឆ្នាំទៀត ហើយសុគតក្នុងឆ្នាំទី ១៤ នៃរជ្ជកាល
ព្រះបាទចន្ទគ្រុតនាដម្ពូឌ័ប (ព.ស ១៧៦) ។

៥- ព្រះបាទមុជ្ជសិវៈ ជាបុត្របណ្ឌិតកាយនិងព្រះនាង
សុវណ្ណបាលី មុជ្ជសិវៈនេះ មានបុត្រ ១០ រូបនិងបុត្រី៧រូប
សោយរាជ្យបាន ៦០ ឆ្នាំ ហើយសុគតក្នុងឆ្នាំទី ១៧ នៃរជ្ជ-
កាលអរសោកនាដម្ពូឌ័ប (ព.ស-២៣៦) ។

(២) ស្តេចនេះជាបុត្រនាងបិត្តកានិងអយ្យបុត្រនាមទ័យតាមណី បិតានិង

ឆ្លង---

បំណងនេះជាបុគ្គលិកព្រោះបស់ស្តេចបណ្ឌិតសុខោទិស្តព្រះនាងព្រះរាជានុភារា ៖ ហោរា
 ហាយថាៈ នាងពៅនេះបើមានបុត្រ ៦ នោះនឹងសម្លាប់ឯពួកនិយករាជ្យ, នោះ
 បងៗ ទាំង ៩ នាក់រកលេសសម្លាប់នាងពៅ តែអភ័យកុមារជាការមច្បងមិនព្រម ។
 គេឲ្យនាងពៅនៅតែក្នុងប្រាសាទសសរមួយនិងស្រីគមម្នាក់នៅរក្សា មនុស្ស
 ១០០ នាក់យាមជុំវិញ មានតែទ្វារមួយចេញមកបន្ទប់ស្តេច ។ ជាទីយ-
 កាមណីឱ្យក្រុមមាតានាងពៅនេះបានទៅនៅដាល់ស្តេច, ដោយស្រីគមឲ្យការនិង
 យប់ ៗ គេនិយមក្នុងក្រុមចូលតាមកន្លះទ្វារ ទៅរួមសំរាមនិងនាងពៅដាល់តែមាន
 ភរិ, មាតា-បិតានាងពៅនិយកទោសទេ តែបង ៗ ទាំង ៩ ថាៈ បើកូននាងពៅ
 ប្រុសសម្លាប់បោល ។ ថាស្វាមីនាងពៅឲ្យមនុស្សពីរនាក់មករក្សា បង ៩នាក់
 ឲ្យគេសម្លាប់មនុស្សពីរនាក់នេះ ៗ ស្លាប់ទៅកើតជាយក្សតាមរក្សាបុត្រនាងពៅ
 ទៀត ។ ថាគេប្តូរបុត្រនាងពៅនិងបុត្រីស្រីម្នាក់ក្នុងខន្ធពេទ្យបពេញៈអាសន្ន ។
 ថាពេលនោះបិតានាងពៅសុគត ហើយឲ្យអភ័យកុមារជាការមច្បងសោយរាជ្យ ។
 ថានាងពៅឲ្យទាសីយកបុត្រនាងដាក់ក្នុងស្នូតយកទៅលាក់ស្រុកក្រៅ ទាសីនេះ
 ទៅប្រទះនិងបង ៗ ទាំង ៩ កំពុងប្រពារគ្រៃគេហៅឆែក ។ ឯយក្សពីរដែល
 តាមរក្សាទារក-និម្មិតជាផ្លូវ, បង ៗ ទាំង៩នោះដេញបាញ់ជ្រូក ទាសីក៏យកទារក
 រត់ទៅជើងនិយាយស្មៀន ៗ ឃោសនាថាប្រពន្ធគេសម្រាលកូនភ្លោះ ។ លុះ
 បុត្រនាងពៅនេះអាយុ ៧ ឆ្នាំទៅភូតទឹកនិងភ្លេង ៗ បងនាងពៅស៊ើបដឹងបញ្ហា
 ឲ្យសម្លាប់ភ្លេង ៗ អស់ ឯកូននាងពៅកូនក្នុងស្រះនារន្ធលើមួយរូបខ្លួន, ក្រោយ
 នេះបងនាងពៅបញ្ជាឲ្យទាយគោបាល បញ្ជាក់បុត្រនាងពៅទៅរកភ្លេងឯផ្ទះៈ

រឿង - - -

កុមារនេះមកប្រើកូនស្មៀន បន្តមកទៀត គេស្មានខុសសម្រាប់កូនស្មៀននោះ
 ទៅ ។ លុះអាយុ ១៦ ឆ្នាំនាងពៅលបបញ្ជូនប្រាក់ទាំងពាន់ ៗ ឲ្យនាយស្មៀន
 រក្សានិងឲ្យបុត្រនេះទៅរៀន ក្នុងសំណាក់មណ្ឌលព្រាហ្មណ៍ជាមួយនឹងចក្ខុកុមារ
 ជាគ្រូព្រាហ្មណ៍នោះ ។ ថាព្រាហ្មណ៍នេះបានចំណាយប្រាក់និងពេលវេលាទុំពឺឲ្យ
 បាន ៥០០ នាក់រួចផុតថា: បើវាជាកុមារប្រទះស្រីក្រមុំណាខ្លះស្លឹកឈើ ៗនោះ
 ក្លាយជាមាសអ្នកយកនាងនោះជាការិយាចុះ រួចតាំងចក្ខុកូនខ្ញុំនេះជាបុរោហិត ។
 បុត្រនាងពៅនេះពេលទុំពបានច្រើនទៀត រួចទៀតក្លាយជាកណ្តាប់ពិត, គុះ
 ហ្នានាងសុវណ្ណបាលីជាបុត្រីគីរិកល្លសិវៈ ដែលជាទីពុកធំគេនោះ គង់យោសមក
 ហើយ គេស្ទុះទៅស្នាក់មុខយានសួរនាមនិងការណ៍សព្វគ្រប់ រួចគេស្ម័គ្រផ្តល់
 នាងបំរុងយកទៅក្លាយបិតាឲ្យស្រីនោះ នាងនាងកក្កនិងភានីមាសឲ្យ, យក
 ស្លឹកព្រៃមកដាក់កក្កឲ្យពលនោះខៀវ នោះស្លឹកឈើក្លាយទៅជាមាសទាំងអស់
 រួចគេនាំនាងនេះគេចក៏ទីនេះទៅ ។ បិតានាងនេះបញ្ជាឲ្យមនុស្សនិងកូនប្រុស
 ៥ នាក់ទៅតាម តែនាយចក្ខុនិយានិអស់, លើកតែអ័រយរាជិចេញ បងនាង
 ពៅទាំងអស់សុទ្ធតែចេញតយុទ្ធតែមិនមាននីយជំនះ ។ ពួកគេចោទស្តេចបង
 ថា: ប្រើហេស្សបាយជាមួយនាងពៅ តែរកលេសតិយានិ ស្តេចបង ៗ ក៏ដាក់
 វាឲ្យអនុជទាំងនោះ ។ ក្រោយនេះបិតានាងសុវណ្ណបាលីលបចូលនិងបង
 ប្អូន ៨ នាក់ហើយ, ឯបណ្តាការីយនិះលាយក្សត្រូលតយុទ្ធទីពុកធំទាំង៨ស្លាប់
 អស់ ។ ទ្រង់ឲ្យលាងស្មៅត្រង់ត្រយកទឹកមកអភិសេកទូននិងនាងសុវណ្ណបាលី
 រួចតាំងអ័រយរាជិជាមេនគរបាល, ប្រទានគីរិកល្លាកន្លងបទនិងទីពុកក្មេង, តាទី
 បុរោហិតនិលនាយចក្ខុ, ឃាន់ន្តរសិវ្តិនិលពួកពល ។

៦- ព្រះបាទខេត្តនិម្មយតិស្សៈ ជាបុត្រជីវិតនៃព្រះបាទ
 មុជ្ជសិវៈ សោយរាជ្យក្នុងឆ្នាំទី ១៨ នៃរជ្ជកាលអសោក(ព.ស.
 ២៣៦ និង ១១) ។ តាមអនុសាស្ត្រនៃខត្តិយវង្សនេះ
 បណ្ឌិតត្រូវយល់ថា: ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធបរិនិព្វានបាទ ២៣៦ ឆ្នាំ
 ទើបព្រះមហិន្ទត្តេរទៅប្រតិស្ឋានពុទ្ធសាសនាក្នុងលង្កាទ្វីប ។

៣- ធាតុនិធាននិសាសនារមសំព្រះគោតមៈ

ថៃនុតិកពោលដែលមហិន្ទត្តេរ និងសមាជិក ៦ រូបទៀត
 ហោះទៅដល់លង្កានោះ ព្រះបាទខេត្តនិម្មយតិស្សៈ^(៣) ទើប
 រាជាគិសេក ក្រខ ១ ទៃបុណ្ណោះ ។ ស្តេចនេះនឹងអសោកជា
 មិត្រជិតស្និទ្ធ ប៉ុន្តែមិនដែលបានជួបគ្នាផ្ទាល់ទេ គ្រាន់តែ

(៣) ព័ត៌មានកាលមានបងប្អូន ៣ នាក់គ្នាឈ្មោះជីកឃ្មុំ គឺបងពីរនាក់ជា
 អ្នកដឹកនាំមកឲ្យប្អូនពៅជាអ្នកលក់ ។ គ្រានោះមានព្រះបច្ចេកពុទ្ធមួយអង្គទៅរក
 ជីកឃ្មុំមកធ្វើថ្នាំ បាននូវបដិដនាងពុទ្ធាសី (ឈ្មោះស្រីដឹងជីក) ម្នាក់, មានបង្កុល
 ប្រាប់ថា: សូមព្រះគុណម្ចាស់និមន្តទៅរកអ្នកលក់ជីកឃ្មុំឯណោះចុះ បើគេប្រគេន

ប្រមុខប្រធានប្រតិភូបណ្ណាល័យ លុះវិលមកវិញប្រាប់ខ្ញុំកុរុណា និង ។ ឯអ្នក
 ទឹកឃ្មុំប្រធានខាល់វៃពេញល្វើរហៀរចាត្រ រួចប្រាថ្នាថា: សូមឲ្យបានជាស្តេច
 ឯករាជ្យមានអំណាចទៅលើអាពាហ៍និងក្មេងដ៏ធំធេងយោជន៍, លោកថា:សូមឲ្យ
 ក្តីប្រាថ្នានេះបានសម្រេចចុះ ។ អ្នកលក់ទឹកឃ្មុំនេះលុះមកផ្ទះប្រាប់បងទាំងពីរឲ្យ
 អនុមោទនា, បងច្បងទ្រង់ថា: សូមឲ្យបានចល្អាលក់ចេះស្មៀគ្រពាក់សំពត់កាសាវ
 ពាស្ត្រដែរ ក្រែងជនទទួលទឹកឃ្មុំពីអ្នកនឹងទៅទោះជាជនចល្អាលក់ទៅស្រុក
 ចល្អាលក់ចេះហើយទេដឹង? ឯបងកល្យាណទ្រង់ថា : អ្នកនឹងទៅចាប់ព្រះបច្ចេកកុទ្ធ
 ទោះបោះបោលក្នុងច្រើន តាយសមុទ្រទៅ ។ ប៉ុន្តែក្រោយភ្លាមនោះបងទាំង
 ពីរបានស្តាប់ភាសាសិស្ស ដែលអ្នកពោលនិយាយប្រាប់ ក៏អនុមោទនាយកដោយ
 រីករាយ ។ ឯព្រះបច្ចេកកុទ្ធលុះបានទឹកឃ្មុំហើយ ក៏វិលមកជួបនឹងនាងក្រមុំទាស់
 ប្រាប់តាមដំណើរដែលអ្នកលក់ទឹកឃ្មុំប្រាថ្នា នោះនាងក្រមុំទាស់យកក្រមាជ្ឈិម្ម
 ដែលខ្លួនដណ្តាប់ប្រធានប្រាថ្នាថា: ដោយអាណាព្យាបាលនៃវេយ្យាករណ៍និងចំរើន
 នេះ ខ្ញុំកុរុណាសូមឲ្យមានរូបសម្បត្តិល្អបំផុត ព្រមទាំងយសសក្តិសិរីសម្បត្តិ
 ដ៏ពិសិដ្ឋ ដើម្បីអ្នកលក់ទឹកឃ្មុំនោះបានជាស្តេចចល្អាលក់ សូមឲ្យបានជាអគ្គមហេសី
 ស្តេចនោះកុំខាន លោកថា: សូមឲ្យក្តីប្រាថ្នានេះបានសម្រេចចុះ។បងច្បងគឺនិយាយ
 សាមណេរ (ដោយទោសប្រមាថព្រះបច្ចេកកុទ្ធជា “ជនចល្អាល, បានជាសាម-
 ណេរនេះទៅប្រសូត្រក្នុងស្រុកចល្អាល), បងកល្យាណគឺស្តេចទេវាធិបតីយនិម្មៈ
 (ដោយទោសពោលទ្រពោះបោកបោះទៅលើព្រះបច្ចេកកុទ្ធជា : ចាប់បោះបោល
 ក្នុងច្រើនតាយសមុទ្រ; បានជាស្តេចនេះកើតក្នុងកោះលង្កា), អ្នកពោលនិយាយ
 ទឹកឃ្មុំ គឺអសោក, ឯនាងក្រមុំទាស់ គឺព្រះនាងអសន្តិមីត្តា ។

ដូចណាការថ្វាយគ្នាទៅវិញទៅមក ស្តេចនេះមានបុព្វានុភូតា
 ដិតប្រហែលអសោកដែរ ។ ថា : មានដើមបូស្ស៍ ៣ដើម
 រូបមាណប៉ុនដងទង់រថ កើតសម្រាប់ស្តេចនេះគឺ, ១- ឈ្មោះ
 សកាយដ្ឋ ដើមមានពណ៌ចេញមកជាប្រាក់ ២- មែកចេញមក
 ជាមាស, ២- បុប្ផដ្ឋ មានផ្កា ៥ ពណ៌ ហើយមានកេសរ
 រូងរោយរាយក្រអូបឈ្នួយឈ្នប់, ៣- សកុណយដ្ឋ មើល
 ទៅដូចជាសត្វចតុប្បាទនិងរូបភាពនៃសត្វស្វាបងទៀត មាន
 ហង្ស-មាន-ព្រហ្មិតជាដើម, ហើយមានរតនជាតិជាអនេក-
 អន័គ្គកើតសម្រាប់ស្តេចនេះផង ។

សម័យដែលរាជាកិសេករូចបាន ១ ខែ ស្តេចនេះបាន
 យាងទៅក្រសាលវ័ត្រភ្នំចេតិយគិរី ដួងដីព្រះមហិន្ទ្រេត្តរក្ស
 វ័ត្រភ្នំនោះ ។

មហិន្ទ្រេត្ត - - - មហារាជ ! មាននរណាសាច់ញាតិមក
 ទ្រង់ដែរ ឬ ?

ព្រះរាជា - - - បានប្រោសមានច្រើនដែរ ! ។

មហិទ្ធីត្ថេ . . . ចុះបើលះបង់សាច់ញាតិទៅទៅមាន
ជនណាដទៃមិនមែនជាសាច់ញាតិដែរ ឬ ?

ព្រះរាជា - - - បានប្រោសជនមិនមែនជាសាច់ញាតិ
មានច្រើនណាស់ ! ។

មហិទ្ធីត្ថេ - - - ចុះបើលះបង់សាច់ញាតិទៅទៅលះបង់ខ្លួន
ជនមិនមែនជាសាច់ញាតិទៅ តើមានជនដទៃណាមួយទៀត
ដែរ ឬ ទេ ?

ព្រះរាជា - - បានប្រោសមានតែខ្ញុំករុណាហ្នឹងឯង ! ។

មហិទ្ធីត្ថេ - - ប្រពៃណាស់មហារាជ ! ធម្មតាខ្លួនយើង
ជាសាច់ញាតិរបស់ខ្លួនក៏មិនមែន ថាមិនមែនជាសាច់ញាតិ
របស់ខ្លួនក៏មិនមែន (គឺខ្លួនត្រូវទីដឹងខ្លួន) ។ រួចលោកសំដែង
ចូឡហត្ថបទោបមស្សត្របន្តទៅទៀត ឲ្យស្តេចនិងសេនាមាត្យ
ចំនួន៤៦.០០០នាក់បិតក្នុងសរណេមនិងសីល៥ទាំងអស់ ។

ព្រះរាជាជ្រះថ្លាណាស់ ក៏ទ្រង់និមន្តទៅទីក្រុង កែ
មហិទ្ធីត្ថេមិនទាន់ព្រមនិមន្ត ។

អញ្ជើញស្រីក្នុងករណីឲ្យយករបស់ករណី ហើយថ្វាយ
បង្គំលាទៅ ។

ព្រះនាមព្រះមហានិទ្ទេស ចញ្ជាឲ្យសុមនសាមណេរ
រយាសនាធម៌ លោកនេះនេះក៏ចូលចិត្តជួន អធិដ្ឋានឲ្យ
អ្នកល្អៗ និងទេវតា-គ្រុឌ-នាគ ព្រះទាំងព្រហ្មលោក បាន
ឮសំឡេងប្រកាសធម៌នោះទាំងអស់ ។

ព្រលឹមស្រាងឡើងគេឃើញ សារបីបរេដទៅនិមន្តព្រះ
ថេរៈទាំងឡាយនោះ ។ ព្រះថេរៈទាំងនោះថា : ចូរសារបីទៅ
មុនចុះភក្តីភាពនឹងទៅតាមក្រោយ ។

ស្រាប់តែអរហន្តទាំងនោះ ហោះមកដល់បដមទេតិយ
ក្បែរទីក្រុងមុនសារបីនោះ ។ មហាស្វាហ្វនេះនាំឲ្យស្តេចនិង
អ្នកក្រុង រឹតតែជ្រុះថ្វាយនិងស្វែងយ៉ាងខ្លាំង ។

ព្រះពន្លាជ្រុះថ្វាយបង្គំហើយ ក៏និមន្តទៅក្នុងព្រះរាជ-
និវេសន៍ លុះអង្គុយសម្រាករួច មហានិទ្ទេសស្រីក្នុងករណីស្រីក្នុងករណី
លុះចប់ធម្មទេសនានោះ មានស្រ្តី ៥០០ នាក់បានសម្រេច

ស្រាតាបត្តិផល, ហើយសំដែងទៅទូកស្រូវខ្សែ... លុះប
មានមហាជនចំនួន ១.០០០ នាក់ បានសម្រេចស្រាតាបត្តិ
ផលដែរ ។

ព្រះរាជាទ្រង់ទុកមហាមេឃវង្សាន ជាអាជ្ញាសម្រាប់
សំចតនៃព្រះអរហន្តទាំងនោះ ។

លុះថ្ងៃទី ៧ ក៏និមន្តទៅចេតយតិវិញ ចាំសព្វនាទីនោះ
នាថ្ងៃចូលវស្សានោះមានសេនាមាត្រៈឈ្មោះមហាអវិជ្ជាម្នាក់
បង្កបួន ៥៥ នាក់ ប្តូរក្នុងសំណាក់ព្រះវង្សាន ហើយបាន
សម្រេចព្រះអរហន្តក្នុងពេលខ្លះក៏ចូលទាំងអស់ ។

ក្នុងវស្សានោះមានព្រះអរហន្តចំនួន ៦៦ អង្គ ។

លុះថ្ងៃពេញបូណីនៃកត្តិក ពេញវស្សាហើយ មហិន្ទត្រូវ
ធ្វើកិច្ចការ អាត្មាភាពទាំងឡាយ ចង់ត្រឡប់ទៅឯម្តុំវិញហើយ
ព្រោះលើកព្រះសម្តេចណាស់ ! ។

ព្រះរាជា... ចុះក្រសួងព្រះសម្តេចទ្រង់បរិនិព្វានហើយឬ? ។

មហិន្ទត្រូវ... ព្រះសម្តេចបរិនិព្វាននៃ... ប៉ុន្តែព្រះ



សារីរិកធាតុរបស់ព្រះអង្គចំពោះខ្ញុំឡើយ ។

១៥! ខ្ញុំករណាបង្កើនខ្លួនព្រោះសារីរិកធាតុមកប្រកបស្ថានក្នុង
នោះនេះ តែមិនដឹងជាបានព្រោះសារីរិកធាតុនោះភ្នំណា? ។

មហិទ្ធតេ... បើគ្រូបំណងល្អដូច្នោះ សូមទ្រង់ពិភាក្សា
នឹងសុមនសាមណេរមេលី? ។

សុមនសាមណេរ... សូមទ្រង់ដាក់ទង្គិ-ឆត្រទ្រព្រាង
ព្រាតចុះ, សូមសមាទាននាបាសថ, សូមរៀបចំដំបូងលនិង
សូត្រឆត្រ, និងច្បាប់ដទៃ, ដំបូងវិច្ឆ័យស្តាគល្ល, រួចថ្ងៃ
រសៀលសូមទៅរង់ចាំក្នុងមហារាជយន្តនៃទន្សានចុះ, រនោះទ្រង់
នឹងបានឮព្រះសារីរិកធាតុមិនខាន ។

ដោយបានឮសូត្រដូច្នោះដំណឹងលោកកុរុស្រចរហើយ
សុមនសាមណេរនេះក៏ហោះទៅជួបព្រះអរសាកធានីតា សុំព្រះ
សារីរិកធាតុទាំងឡាយ បានហើយក៏ហោះទៅជួបព្រះវត្ត
សុំព្រះទត្តិណអក្ខតធាតុ (ដំណាំបិតស្តាំ) បានទៀត ហើយ
ត្រឡប់ទៅដល់ចេតិយគិលេដ្ឋវិញ្ញត្តាប ។

គ្រានោះអរហន្តព្រមទាំងស្តេច-ប្រជាជន-ទេវតា រៀប
 ក្បួនដង្ហែព្រះធាតុនោះ អ៊ីកជីកអស្ចារ្យណាស់, ដោយព្រះ
 រាជាទ្រង់ទូលនូវក្នុងផ្កាសំរាប់ទ្រព្រះធាតុ ហើយទើបយកទៅ
 ដាក់លើពោធិ៍ដីមង្គល, ឯដីរីករាយក៏ស្រែកកងរំពងទាំង
 ភ្លេងដ្បងដ្បងត្រៃស័ន្ទក៏បន្ទូយាំងទ្រហឹង មហាមេឃក៏បង្កុរភ្លៀង
 ឥតទឹក, ពសុធាក៏ញ័រដល់បាតសមុទ្រ ។

រួចគេហែ ជុំវិញទីក្រុង ហើយឆ្ពោះមុខទៅថ្មបារាម
 ចេតិយ, ស្រាប់តែធាតុនោះអណ្តែតភក្សាលដី ទៅលើ
 អាកាសចំនួន៧ជួរដើមត្នោត សំដែងនូវបាដិហារ្យគួរឲ្យអស្ចារ្យ
 ពន់ពេក ទើបធ្លាក់ចុះមកប្រតិស្នាន ក្នុងបរិភោគចេតិយផ្ទះ
 របស់ព្រះពុទ្ធទាំង៧អង្គអំពីបូកណ ភាគខាងត្បូងក្រុង
 អនុរាជបុរី ។

ដោយក្តីជ្រះថ្លានិងបាដិហារ្យនេះ គេឃើញអនុជរបស់
 ស្តេច នាម អត័យរាជកុមារ ព្រមទាំងបុរសចំនួន១.០០០រូប
 បួសក្នុងពេលនោះភ្លាម, បន្ទាប់មកគេឃើញយុវជនចេញពីទី

ក្រុងនិងក្រៅក្រុងមកបួស ជាកិត្តមានចំនួន ៣០.០០០ រូបដែរ។

លុះបូជានិងប្រតិស្តានព្រះសារីរិកធាត្តរួចហើយ ព្រះ

មហិន្ទុត្តរក៏និមន្តទៅចាំវស្សា នៅនាឡានឈ្មោះមហា
រមយវិន ។

សម័យនោះព្រះនាងអនុឡាទេវី ជាអគ្គជាយាមច្បង

របស់ស្តេច ព្រមទាំងនាងកញ្ញាចំនួន ១.០០០ រូបចង់បួស; ព្រះ
រាជាក៏ស្នើការនេះនិងព្រះមហិន្ទុត្តរ ។

ព្រះមហិន្ទុត្តរ ក៏បញ្ជាឱ្យស្តេចប្រើអវិជ្ជាអាមាត្យ ជាក្មួយ

ស្តេចដែលចង់បួសដែរនោះ ទៅក្រុងបាងលិប្បត្រនិមន្តព្រះ
សង្ឃមិត្តាថេរី មកបំបួសនាងកញ្ញាទាំងនេះ ។

ដោយយកនូវសាសនប័ណ្ណ (សំបុត្រខាងសាសនា) របស់

ស្តេចនិងព្រះមហិន្ទុត្តរទៅផង និងដោយប្តូរទុក្ខភាពរបស់ព្រះ
រថរៈផង អវិជ្ជាអាមាត្យទៅកំពង់ដំបូកាលៈ ជិះសំរៅទៅ

តែឲ្យថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ក៏ដល់ទៅក្រុងបាងលិប្បត្រ ។

ទឹកកាលនោះ អវិជ្ជាអាមាត្យបានឡើងគាល់អះសាក

ហើយសាស្ត្រខ្មែរពិតមានសិទ្ធិគ្រប់ គំរាមកំហែងនៃស្តេច
របស់ខ្លួននឹងព្រះមហាក្សត្រ. រួចទើបទៅថ្វាយបង្គំព្រះសង្ឃ
មិត្តាថេរី នឹងថ្វាយខ្ញុំសាសនប័ណ្ណនោះផង ។

ព្រះថេរីក៏យកសាសនប័ណ្ណនោះ និងទូទៅ ពាន់ថ្វាយ
អសោកជាៈ ញាមយាៈ មហាក្សត្រជាបង (នឹងស្តេចក្រុងលង្កា)
សូមនិមន្តព្រះសង្ឃមិត្តាថេរីជាប្អូនទៅលង្កាទ្វីប ដើម្បីបំបួស
កញ្ញាចំនួន ១.០០០រូប មានព្រះនាងអនុឡាទីជាដើម, ហើយ
សូមព្រះនាងសុំឲ្យញាមយេនី សាកយកខ្ញុំទៅកំពោងព្រឹក្ស
ទៅជាប្អូនផង ព្រោះអ្នកលង្កាចង់បានយកទៅប្រគល់
ក្នុងទ្វីបនេះ ។

ព្រះអសោក . . . លោកកូនអើយ ! មហាក្សត្រនឹង
សូមនិមន្តសាមណៈ ជាបុត្រនឹងចៅឪកុណ្ណទៅលង្កាបាត់
ដូចគេកាត់ដៃឪកុណ្ណានឹកបុត្រនឹងចៅពន្លះពាកណាស់ ! ក្តី
ក្រៀមក្រំចិត្តរបស់ឪកុណ្ណាស្ងប់បន្តិចនោះ ដោយមានលោក
កូនទៅគង់ជិត ល្ហើយលោកកូនស្រីកុំនិមន្តទៅអី ! ។

ព្រះសង្ឃមិត្តានុវេទី ព្រះពុទ្ធវិការបស់បងអាត្មាមានទម្ងន់រាង
ទាំងនាងខតិយនាងកញ្ញាទាំងឡាយ មានអនុជ្ជាទេវតាជាដើម
ចំនួន ១០០០រូប រីឯសង្ឃបញ្ចនានា ក៏រងចាំឆ្ងល់ដូចអាត្មាភាព
ទីដទៃ អាត្មាភាពគួរតែទៅ ។

ឧទេសកថា : អ ភ្នំ លោកកូនប្រឹងមន្តក៏មន្តចុះ យកព្រះមហា
ពោធិព្រឹក្សទៅដាក់ម្តង ។

ចុះព្រះពុទ្ធអលោក : បានទើបព្រះមហាពោធិព្រឹក្សនេះដឹងពាក្យ
ថា ដ៏មុននោះ តាំងពីបុរេនាមរណេរ មិនទាំងអស់ព្រះសាសនិក
ធាតុរួម អលោកប្រុងដឹងបញ្ហានៃដ្ឋានព្រះមហាពោធិព្រឹក្ស ដែលគេដឹង
គួរកាត់ដោយកាំបិតទៅលក់ដូរម្តងឆ្ងាយ ដោយលោកអនុញ្ញាតមិន
ទាន់ដើញ ឆ្ងាយលោកសួរទៅមហាទេវតាអាមាត្យ ។ អាមាត្យ
នោះថា អោយប្រគល់ព្រះបណ្ឌិតកូនទាំងឡាយ ។

ក៏កូនទាំងឡាយប្រគល់ភារៈនេះអោយទៅព្រះមហាពុទ្ធវិញ្ញាណ
រួមព្រះមហាពុទ្ធវិញ្ញាណប្រគល់ភារៈថា បើព្រះមហាពោធិព្រឹក្ស
នូវទើបព្រះមហាពោធិព្រឹក្សទៅលក់ដូរ គួរតែពាលនូវអធិដ្ឋាន
ទាំង៤តាមបំណងរបស់ព្រះភគវិនិច្ឆ័យ ។

តើអធិដ្ឋានទាំង៤នោះដូចម្តេចខ្លះ ។

១ - ព្រះភគវិនិច្ឆ័យ ពេលប្រទេសដឹងលើព្រះព្រះក្សត្រាបន្តិមហា
បរិនិព្វានប្រទេសអធិដ្ឋានថា បើពេលអលោកមហាពោធិព្រឹក្ស
នូវទើបព្រះមហាពោធិព្រឹក្សទៅប្រតិបត្តិការក្នុងមហាពោធិព្រឹក្ស
នាលក់ដូរ ពេលនោះសូមទើបមហាពោធិព្រឹក្សទាំងស្រុងដាច់ដង
មកប្រតិបត្តិការក្នុងដីដីមាលចុះ ។

២ - ប្រទេសអធិដ្ឋានថា បើព្រះមហាពោធិព្រឹក្សនេះប្រតិបត្តិការ
ទៅក្នុងទីនោះឆ្ងាយ សូមអោយភ្ញៀវ ពិសេសពាក្យបង្គាប់ចុះ
ក៏ដាច់ ។

៣ - ប្រុងអធិដ្ឋានថា ក្នុងវិប្បវត្តិ ល្ងមអោយអញ្ជូនវិញយាងចុះ
ចាកវិប្បវត្តិចំពោះ មកប្រតិប្បានក្នុងផ្ទះមាលនៃវិប្បវត្តា ព្យា
ស្តីក និងផ្លែទាំងឡាយយាងរយោនរយាន ។

៤ - ប្រុងអធិដ្ឋានថា ក្នុងវិប្បវត្តិ ល្ងមព្រះអក្ខរកថា តុខាង
ស្តាំធ្វើមកប្បាធិបារក្ស ក្នុងវិប្បវត្តិ ប្រតិប្បានក្នុងព្រះចេតិយខ្លួន។

៥ - ប្រុងអធិដ្ឋានថា ព្រះសាវ័រិកកថា តុរស្តម្ភ តថា ឥន្ទ
មួយទោណក្នុងសង្កាតិបដណោះ ល្ងមកាន់យកនូវព្រះភទ ក្នុងពេល
ដែលប្រតិប្បានក្នុងមហាចេតិយខ្លួន វិញយាង ទៅលើវេទិកាសាន
ភាលីយស្តែងនូវវិប្បវត្តិប្រតិប្បាន ។

ព្រះនាសាស្ត្រះបានស្តាប់ដឹង ប្រុងមានព្រះព្រះប្រជុំប្រជុំផ្លូវ
ណាស់ដឹងពីប្រុងអោយចាត់ការធ្វើផ្លូវ ពីក្រុងព្រះបុត្រយាង
ស្តាំ ត្រូវព្រះមហាពោធិព្រឹក្ស ។

ឯព្រះវិស្វកម្មទេវបុត្រ ក៏មកទទួលការធ្វើដាសាងយាង
ផ្លែមាលចំនួនកំលាំង៤ពាន់ ទាំង៣ ពាន់ក្រយាស ៨ កង្កែប ។

ព្រះនាសាស្ត្រះទាំងលោកមាត្រ គឺ ក្នុងដូន្យដ្ឋាន
ប្រមទាំងអរិយសង្ឃ ប្រើនឥតគណនា បានយាង និងនឹងអញ្ជាញ
ឆ្ពោះទៅកាន់វិប្បវត្តិព្រះមហាពោធិព្រឹក្ស ៖

គេដើរ ប្រទកិក្សា ៣ដុះគប្រដូន្យដ្ឋាន គេម្នាក់ប្រក្រង
គន្ធពិទ្ធគោតគោតដាក់ផ្លែមាល ព្រាមនោះ ខ្លួនព្រះនាសា
ប្រុងឈរលើព្រះបិមយកដក់មាលគូសជាសព្វដំបែកមហាពោធិព្រឹក្ស
ដោយមនោសិយាជាតិ ខ្លួនគេធ្វើសព្វកិរិយាប្លង់ល្ងមអារាធនា
ដំបែកព្រះមហាពោធិព្រឹក្ស ខាងស្តាំទៅប្រតិប្បានក្នុងសង្កាតិប
ពេលនោះគេឃើញដំបែកព្រះមហាពោធិព្រឹក្សខាងស្តាំដាច់ដង

គេធ្វើបុណ្យអភិសេកក្នុងទីនោះ អស់ទីមួយ ៧ ធ្វើបេតដំបូងមក
កាន់ក្រុងព្រះសីហនុ ដ៏អស់ទុកនេះ ៗ លុះព្រះសង្ឃមិត្តានុវត្ត
ត្រូវនិមន្តទៅសង្កាត់មួយ គេក៏ថ្វាយព្រះមហាក្សត្រព្រឹក្សនេះផង
ព្រះសង្ឃមិត្តានុវត្ត ដំបូងទៅកាន់កំពង់សមុទ្រសេវាក៏បានរៀន
ពីដំបូង ឆ្លង មហាសាសន៍សង្ឃក្នុងដំបូងទាំងមូល ផងព្រះមហា
ក្សត្រព្រឹក្សនេះ នាមាសមុទ្រនោះអស់ ៧ ទីមួយទៀត ។

គេឃើញអសោកចុះក្នុងទីកសមុទ្រត្រឹមត្រូវដឹងព្រះមហាក្សត្រ
ព្រឹក្សនាមាសនោះ ។

គេឃើញព្រះសង្ឃមិត្តានុវត្ត ព្រមទាំងភិក្ខុដ៏ជាព្រះអរហន្ត
៧ ទៀតចំនួន ៥០០ អង្គ គង់នៅទីនោះ ។

គេឃើញតែកម្រងផ្កាបុណ្យដ៏រុងរឿង អរិយធម៌ដ៏សេចក្តី
សម្បូរ ផលធានាព្យះខ្យល់ភ្លឺទេ មានតែចលនាព្យាបាទ មកសូមការ
អនុញ្ញាតពីព្រះសង្ឃមិត្តានុវត្ត គោយន្ត្រាគង់នៅនោះចំនួន ៧ ទីមួយ
គោយព្យាគោយបូជានិងបុណ្យ ។

រួចនាវានេះបន្តដំបូងរយ្យតដង់កំពង់ច័ន្ទ ដំបូងទៅទ្រង់
ដឹងក្នុងសង្កាត់មួយឈ្មោះវិញ តាមបញ្ជាសុខសាមណេរ និង
គោយន្ត្រាគោយព្រះមហាក្សត្រ និង ព្រះរាជានុវត្តក្រុង
ទាំងមូលមានផ្លូវ ដឹង មហាប្រជានុសាសនិកមានសោភណភាព
និង អ្នកអីក្រុងនៃឥសាន្តរាជ្យ ទីដល់រង់ចាំទទួលនោះ ។

ក្នុងទីមួយដ៏ត្រឹមត្រូវ មិត្តភក្តិ គេឃើញព្រះទេវានុវត្តយសិស្ស
ចុះក្នុងទីកសមុទ្រត្រឹមត្រូវ ចាំទទួលទូលព្រះមហាក្សត្រព្រឹក្សនោះ
រួចគេរៀបអភិសេក នៅនាវាសមុទ្រនោះអស់ ៣ ទីមួយ

ក្នុងថ្ងៃទី៤ ទើបគេដឹងទៅកាន់ក្រុងអនុរាជបុរី ។ គេដឹង
 ព្រះមហាក្សត្រព្រឹក្សនេះតាមទ្វារខាងជើង កាន់កាប់កណ្តាលក្រុង
 អនុរាជបុរី ចេញទៅតាមទ្វារខាងត្បូង ខ្លួនចេញពីទិសខាងត្បូង
 ព្រះរោងព្រឹក្ស ព្រះពន្លឺពន្លឺតនោះទ្រង់ណា គេយកប្រទេសមហាក្សត្រ
 ព្រឹក្សនេះ ទៅប្រតិបត្តិទុកក្នុងមហាមេឃវនុយ្យាន នាទីនោះក្នុង
 ថ្ងៃពេញបូណី ទី១ មិគសិរ ។

ជាការអស្ចារ្យណាស់ ព្រះមហាក្សត្រព្រឹក្សនេះ គ្រាន់តែដាស់
 ដាំដុះព្រះឃ្នក ពីដីដ្ឋាម ក៏ដុះឡើងមានកំពស់ ៨០ ហត្ថ ដោយអណ្តែត
 ទៅលើមេឃបញ្ចេញនូវពន្លឺរងទ្រី ៦ ពណ៌ក្របសង្ហាទ្រីបទាំងមូល
 ទល់ព្រៃព្រួសាសនៈ ។

ផា : មានបុរសចំនួន ១០០០០រូប ជ្រះផ្លាសីងមហាក្សត្រ
 ព្រឹក្សនេះ កាន់ខ្លាចនូវអនុបុត្រិយស្រីនាប្អូនស្រីច្រើនអន្តរ
 ទាំងអស់ ។ មហាមេឃស្រទំជាប់ថ្ងៃ មានតែពន្លឺរងទ្រីបុណ្ណោះ ។
 ក្នុងថ្ងៃទី៧ ព្រះមហាក្សត្រព្រឹក្សនេះក៏បញ្ចេញនូវ ទើម ទឹក ផ្លុក
 ផ្លុក ទ្រី ៤ ទៀតផង ។

គ្រានោះព្រះមហាក្សត្រ ព្រះសង្ឃមិគ្ហាមេឃី ព្រះរាជាព្រម
 ទាំងបរិពារ និង ពួកប្រជានិករជានិក្រមនៃព្រះរាជានា ដែលនិមន្ត យាង
 និងអភិបាលទៅកាន់ទីនោះ គេកំពុងតែទស្សនាដោយការអស្ចារ្យ
 ក៏ស្រាវជ្រាវដើម្បីយកដុះចាកទឹករងទ្រីប្រតិបត្តិក្នុងព្រះឃ្នកព្រះមហាក្សត្រ
 ព្រឹក្ស ៧ លោកចុះទៅមួយព្រះរាជា អោយយកទៅដាំដាំភ្លាមក៏ដុះ
 ភ្លាម ដោយមានចំនួន ៨ ដុះកំពស់ចំនួន ៥ ហត្ថភ្លាមទីផ្សេង ។

លុះប្រតិបត្តិព្រះមហាក្សត្រព្រឹក្សខ្លួនដោយ គេឃើញអនុយ្យា
 ទេសី និង រាជកញ្ញាព្រមទាំងកញ្ញាអ្នកប្រដាប់ទៀតចំនួន ១០០០រូប
 ប្អូនក្នុងរាជ្យព្រះសង្ឃមិគ្ហាមេឃី មិនយូរប៉ុន្មាន ក៏បាន លុះព្រះអរហន្តទាំង
 អស់ ។

បួសក្នុងសំណាក់ព្រះចៅ បានសម្រេចអរហត្តចាត់អស់ដែរ។

ក្រែងមានការវិវត្តន៍នៃពុទ្ធសាសនាអនាគត នោះទើប
មហិនុត្តរនឹងស្តេច បញ្ជាឱ្យគ្រប់សាលាវិភាគទុកវិញ្ញាបនបត្រ
ចេតិយនោះថា សូមឱ្យព្រះនគរាមទុដ្ឋតាមណីអភ័យ ជាចៅ
ស្តេចខេត្តនម្បយត៍ស្សៈ ដែលនឹងសោយរាជ្យក្នុងលង្កានា
អនាគតនោះកសាងថែមទៀតព្រះសូបក្នុងប្រទេសនេះទៀតផង។

ដោយវត្ថុបំណងឱ្យបួសពុទ្ធសាសនា ដុះជាប់ក្នុងលង្កា
នេះ ទើបព្រះរាជានុវរាតឱ្យសាងមណ្ឌបត្រដំបូងវេណ របស់មេឃ
វណ្ណា ភយរាជ ដើម្បីសង្ហាយនារីនិយមនិងជននារីក្នុងប្រទេស
នោះ ។

ឯការកសាងស្នូនបុរាណចំនួន៦៨.០០០ រូបមានព្រះមហិនុត្ត-
ត្តេជ័យប្រធាន មហាអភិវឌ្ឍន៍អ្នកសាងដែននិយម, ព្រះចៅខេត្ត-
នម្បយត៍ស្សៈអ្នកទទួលខុសត្រូវ ប្រារព្ធការប្រតិស្ឋាន^(១)ពុទ្ធសាសនា

(១) ថា: ១២ ឆ្នាំអំពីការប្រតិស្ឋានពុទ្ធសាសនាជាដំបូងក្នុងលង្កានេះ
ទៅព្រះនាងអសន្ធិមិត្តាទ្រង់ទិវង្គត ។ ថា: ៤ ឆ្នាំអំពីទិវង្គតនៃព្រះនាងអសន្ធិមិត្តា

ចុះទុកភូមិភ្នំស្រីក្រវាត់ជាសក្ខីភាពមក ប្រជុំធ្វើក្នុងវត្តអ្នកយក
មេលយជនបទ លក្ខណ៍ទ្វីបដោយមានព្រះបាទវង្សនាមណីវរ្ម័ន
ជាអគ្គបតីមក ១ ឆ្នាំចាប់ពី ៧

៥- អ្នកចម្លងតម្កល់ពិលច្នាមភវិញ

លុះ ព.ស. ៧៥៦ ឆ្នាំ ក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទមហានាម
នាលក្ខណ៍ទ្វីបនេះ ។

ឯក្នុងជម្ងឺទ្វីបជិតរោងគយ មានមាណពម្ភាភ័យ្យា
រយាសកុមារជាកូនព្រាហ្មណ៍ កុមារនេះចេះចប់នូវគ្រូវេទតាំង
៣ ជន ។

កុមារវតីដើរស្ដាប់សូរស្រង្គាផ្សេងៗ គែគ្នានុទុស្សណា
រឿយរួចឡើយ ។ លុះទៅដល់វត្តមួយ មានភិក្ខុចំនួនជាង
១០០រូប មានព្រះអរហន្តនាម វេតិកត្រូវជាប្រធាន មាណព
វនានក៏ចូលទៅសួររូបញ្ចា ព្រះអរហន្តអង្គនៃភិក្ខុរួចតាំង
អស់, រួចលោកថា: មាណពឯងសួរអាត្មាច្រើនណាស់

អ្នក ឥឡូវនេះអាត្មាសូមសួរម្ចាស់វិញ ។
ហើយ

ព្រះចៅសួរក្នុងចិត្តយមកៈ មាណពរនោះឥតឆ្ងាយរួច
ឡើយ; ទើបសំបូសលុះព្រះចៅសំបូសរួច ក៏ក្នុងខែនឹក
បានរៀននូវព្រះគ្រូបដកអំពីសំណាកគ្រូ ចេះចាំរត់មាត់ទេ
ហើយបាននាមថាៈ ពុទ្ធឃោសក៏ក្នុងន័យ ។

ពុទ្ធឃោសក៏ក្នុងកាលនៅក្តីនោះ ប្រុងនឹងធ្វើគម្ពីរ
ញាណោយ ព្រមទាំងគម្ពីរអង្គសាលានិងអង្គកថាប្បវត្តផង។

ព្រះវរកេតុរាជគ្រូមានថេរដ៏កថា ម្ចាស់ពុទ្ធឃោស
ភិក្ខុ! ក្នុងអង្គទ្វីបនេះព្រះគ្រូបដកនាមតែបានសុទ្ធ ឯអង្គកថា
និងថេរវាចមិនមានទេ មានវរកេតុរាជសីហលកាសារហើយ
នៅឯសីហលទ្វីបឯណោះផង ដូចនេះចូរលោកទៅសីហល
ទ្វីប ពិនិត្យមើលឱ្យសព្វគ្រប់ហើយ ប្រែនិងចម្លងមកជា
មគ្គតាសាវ័ញ្ច ទើបសម្រេចប្រយោជន៍ដល់មនុស្សលោក
ទាំងអស់ប៉ុន្មាន ។

លុះឆ្ពោះហើយក៏មានសេចក្តីរីករាយណាស់ ទើបថ្វាយ

បង្គំណាគ្រូនឹងព្រះសង្ឃ ទៅកំពង់សមុទ្រឡើងនាវាទៅភ្នំ
ដល់កណ្តាលសមុទ្របានជួបនឹងព្រះពុទ្ធចក្ខុត្រូវដែរ, បាន
សន្ទនាគ្នាចហើយ ក៏បន្តដំណើរទៅលើក្ដីទ្វីបកម្ពុជ ។

ពុទ្ធឃោសកិក្ខុបានទៅជួបព្រះសង្ឃ ក្នុងមហាវិហារ
ទើបហួសទៅជួបព្រះសង្ឃបាលត្រូវ ក្នុងមហាបធានយារ
ទៀត, ហើយបានទៅស្តាប់នូវអង្គកថាជាសីហលភាសានិង
ថេរវទ្ធទៀតផង ។

ដោយពុទ្ធឃោសកិក្ខុបានឃើញនូវបាលីព្រះត្រៃបិដកនិង
អង្គកថានោះ ក៏ចាប់ប្រែបានជាគម្ពីរវិស្ណុមគ្គមួយក្លាយ ។
រួចយកទៅបង្ហាញព្រះសង្ឃៗឃើញនូវសមត្ថភាពដ៏អស្ចារ្យបែប
នេះ ក៏ប្រគល់នូវបាលីព្រះត្រៃបិដក និងអង្គកថាជាសីហល
ភាសានោះឱ្យមកចាំដំអស់, ពុទ្ធឃោសកិក្ខុយកគម្ពីរចាំនេះ
ទៅធ្វើនិងប្រែក្នុងប្រាសាទមួយឈ្មោះបធានយារ; នាកាត
ទក្សណ៍នៃមហាវិហារ ។

តាមពិតមាននេះថា : អង្គកថាដែលព្រះសង្ឃលើក្ដីទ្វីប

បោះចោលហើយនោះមានព្រំបែបគឺ ១ អង្កកថាដែលឡើង
 កាន់មហាសណ្ឋិយនា ហើយដែលព្រះបាទខ្មែរគ្រាណាមួយ
 ជាសីហលកាសានោះ ហៅថាមហាអង្កកថា; ២-អង្កកថា
 ដែលព្រះសង្ឃលង្កា ប្រជុំគ្នាធ្វើលើក្បួនខ្មែរនោះ ហៅថាបច្ច
 វិយដ្ឋកថា. ៣ អង្កកថាដែលព្រះសង្ឃលង្កា ប្រជុំគ្នាធ្វើ
 ក្នុងក្រុងខ្មែរវិញហៅនោះ ហៅថាកុរុអង្កកថា ។

ឯព័ទ្ធដែលព្រះថេរចាស់បំផុតជាឧបនិទានឡាយ បោះ
 ចោលតាមសំនាំបាលីនោះ ហៅថាថេរព័ទ្ធ ។

ពុទ្ធឃោសកក្នុង ប្រាសាទប្រាសាទនៃអង្កកថា ពីសីហល-
 កាសាមកជាមគ្គកាសាវិញនោះ ធ្វើជាអង្កកថាវិទ្យា ។

ប្រែប្រួលនូវមហាអង្កកថា ពីសីហលកាសាមកជាមគ្គ
 កាសាវិញនោះ រចនាធ្វើជាអង្កកថាព្រះឡូត ។

ហើយប្រែប្រួលនូវបច្ចវិយដ្ឋកថា ពីសីហលកាសាមក
 ជាមគ្គកាសាវិញនោះ រចនាធ្វើជាអង្កកថាអគិណ្ឌ ។

ការប្រែប្រួលនេះទាំងបីបែប រួចហើយក៏ច្បាស់ល្អ

(នេះសូមឃើញថា: ព្រះគ្រូបដកនិងអង្គកថា ដែល
បារកដាត្តអក្សរ វង្សយចូលមកក្នុងប្រយសុវណ្ណភូមិ គឺ
ភូមាខ័ន្តកម្ពុជា ក្នុងសម័យនោះឯង) ។

១.០០០ នាវាពលស្តេចសិរីវិញ្ញាណ រដ្ឋឧត្តរក៏តសិរសង្រ្គាម ពុទ្ធសាសនា
ក៏ចេះកែវិធីចុះ ពេក៏និមន្តព្រះកែវមកពីតទៅប្រតិស្ឋានក្នុងវត្តមេឃដីចំហរ
វិហារនាលង្កាទ្វីប ។ លុះព.ស.១៥៦០ ព្រះបាទធម្មានុរូស្តេចភូមាទៅចង្អុល
ធម្មវិសង្ការ សុំព្រះពុទ្ធរូបកែវមកពីតទៅដាក់សំពៅមក ជាបុព្វលាភព្រះពុទ្ធរូប
អង្គនេះ ក៏ទ្រង់តត់សំពៅនិមន្តចូលមកក្នុងបុណ្យវិញ ។

(ប្រវត្តិពុទ្ធសាសនាចប់)



ប្រវត្តិរបស់ព្រះពុទ្ធដែកង្កានាកទ្ធុកប្បវេណៈ (១៧៥២)

១- គោកប្រត : ព្រះកក្កសុទន្ទោ ព្រះកោណាគមនោ ព្រះកល្យាណ
ទាំង៣កង្កានេះ ជា កក្កសុទន្ទោ ឯព្រះសមណគោតម ជា គោតមគោកប្រត

២- ជាតិ : ព្រះកក្កសុទន្ទោ ព្រះកោណាគមនោ ព្រះកល្យាណទាំង ៣
កង្កានេះ ជា ជាតិប្រាំបួន ឯព្រះសមណគោតម ជា ខតិយជាតិ ។

៣- ចេត្យាប្រទេសៈ ព្រះកក្កសុទន្ទោ គង់នៅទីមនោរាជានយ្យ
ព្រះកោណាគមនោ គង់នៅ ព្រះកល្យាណ គង់នៅ ព្រះសមណគោតម
គង់នៅ កណ្តក អាជានយ្យ ។

៤- ធ្វើទុក្ខរក្សា : ព្រះកក្កសុទន្ទោ ១០ ទី១ ព្រះកោណាគមនោ
៦ ទី១ ព្រះកល្យាណ ៧ ទី១ ឯព្រះសមណគោតម ៦ ទី១ ។

៥- សាវ័កសន្និបាត : ព្រះកក្កសុទន្ទោ មានសាវ័កសន្និបាតទីតម្កល់
មានអនុភិក្ខុចំនួន ៥០០០០ កង្កាមក្សសន្និបាត គឺព្រះកោណាគមនោ
មានសាវ័កសន្និបាតមួយដងទីដេរ មានអនុភិក្ខុចំនួន ៣០០០០ កង្កាមក្ស
សន្និបាត ឯព្រះកល្យាណ ក៏ មានសាវ័កសន្និបាតមួយដងទីដេរ និង មាន
អនុភិក្ខុចំនួន ២០០០០ កង្កាមក្សសន្និបាត ឯព្រះសមណគោតម ក៏
មានសាវ័កសន្និបាតមួយដងទីដេរ រួមមានអនុភិក្ខុចំនួន ១២៤០ កង្កាមក្ស
សន្និបាត ។

៦- គូទីនក្កសាវ័ក : ព្រះកក្កសុទន្ទោ មានវិជ្ជុរះអនុភិក្ខុជាអក្កសាវ័ក
គឺ ១ និង សម្មាវ័កអនុភិក្ខុ ២ គឺព្រះកោណាគមនោមាន
វិជយ្យាសៈអនុភិក្ខុជាអក្កសាវ័ក គឺ ១ គូទីនៈអនុភិក្ខុជាអក្កសាវ័ក ២

៧ ព្រះកល្យាណ មានវិជយ្យាសៈអនុភិក្ខុជាអក្កសាវ័ក ១

ការទ្វាដៈ អរពន្ធជាអង្គសាវ័កទី ២ ឯព្រះសមណគោតម
មានប្រធានាវិបុល្តន្តរ ជាអង្គសាវ័កទី១ ព្រះហោត្តណន្តរ
ជាអង្គសាវ័កទី ២ ។

៧- ឧបដ្ឋានភិក្ខុ : ព្រះកក្កុសន្តោ មានវង្សិជៈភិក្ខុជាព្រះបដ្ឋាក
ព្រះកោណាគមនោ មានសោត្តិជៈភិក្ខុជាព្រះបដ្ឋាក
ព្រះកល្យាណមាណស្តិភិក្ខុជាព្រះបដ្ឋាក ឯព្រះសមណគោតមមាន
អាណន្តន្តរជាព្រះបដ្ឋាក ។

៨- ព្រះជន្មាប្បៈ ព្រះកក្កុសន្តោ ៥០០០០ ឆ្នាំ
ព្រះកោណាគមនោ ៣០០០០ ឆ្នាំ ព្រះកល្យាណ ២០០០០ ឆ្នាំ
ឯព្រះសមណគោតម ៨០ ឆ្នាំដ៏តំ ។

៩- ព្រះមាតាបិតា: អគ្គិទត្តប្រាហ្មណី និង នាងវិសាខាប្រាហ្មណី
ជាព្រះមាតាបិតា របស់ព្រះកក្កុសន្តោ ក្នុងនគរខេមវតី
ព្រះរាជានាម ខេមរាជ យញ្ញទត្តប្រាហ្មណី និងនាងឧត្តរាប្រាហ្មណី
ជាព្រះមាតាបិតា របស់ព្រះកោណាគមនោក្នុងនគរសោក :

ស្តេចនាមសោក្រាជប្រាហ្មណី និង នាងធនវតីប្រាហ្មណី
ជាព្រះមាតាបិតា របស់ព្រះកល្យាណក្នុងនគរពារាសី
ព្រះរាជានាម ភី ភីរាជ សុទ្ធាទនៈមហារាជ និង ព្រះរាជ
ទេវីនាមលិទិមហាវិហា ជាព្រះមាតា

បក្ខិណ្ណកកថា

អនិសម្ម កតំ កម្មំ

អនាត្ថាយ ចិន្ដិតំ

ភេសជ្ជស្សេវ វេកត្តំ

វិចារកោ ហោតិ មាបកោ ។

និសម្ម ច កតំ កម្មំ

សម្មាវត្ថាយ ចិន្ដិតំ

ភេសជ្ជស្សេវ សម្មត្តំ

វិចារកោ ហោតិ ភន្ទកោ ។

កិច្ចការណាដែលមិនបានពិចារណាហើយធ្វើ, និងដែល
មិនបានប្រៀបធៀបបង្កើតគិតឲ្យសព្វគ្រប់ជុំវិញសំនេរ, នោះគេ
គង់នឹងទទួលផលអាក្រក់មិនខាន ដូចគុណវិបត្តិនៃថ្នាំពេទ្យ ។
បើកិច្ចការណា ដែលគេបានពិចារណាហើយសឹមធ្វើ,
និងដែលបានប្រៀបធៀបបង្កើតគិតត្រឹមត្រូវដាក់លក្ខណ៍ហើយនោះគេ

រមែងបានទទួលខ្ញុំវេលាល្អជាងដទៃទាត

ដូចគុណសម្បត្តិ

នៃថ្នាំពេទ្យ ។

អលសោ គឺហិ តាមតោ គី ន សាធុ,
 អសញ្ញតោ បព្វជិតោ ន សាធុ,
 រាជា ន សាធុ អនិសម្មតារី,
 យោ បណ្ឌិតោ តោ ធនោ តំ ន សាធុ ។

គ្រហស្ថអ្នកបរិកាម្មល្អប្រកួសមិនល្អទេ;
 អ្នកបួសមិនសង្រួមកាយវាចាចិត្តមិនល្អទេ,
 ស្តេចបួសស្រូវជនមិនមានការពិចារណាមិនល្អទេ,
 បណ្ឌិតណាអ្នកក្រក្រាម ទោះមិនល្អទេ ។

(សោមនស្សជាតកវិសគីនិបាត)

ន សោ រាជា យោ អះជយ័ ជិតាតិ,
 ន សោ សទា យោ សទារំ ជិតាតិ,
 ន សា ករិយា យោ បតិទោ ន វិភេតិ,
 ន តេ បុត្តា យេ ន ករន្តិ ជិត្តំ ។

បុត្រជីតាណាមិនចំពោះមាតាបិតា ជននោះមិនឈ្មោះថា
ស្តេចទេ,

មិត្រសំឡាញ់ណាចង់ឈ្នះមិត្រសំឡាញ់ នោះមិនឈ្មោះ
ថាមិត្រទេ,

បុរសស្រ្តីណាមិនគោរពខ្លាចចិត្តប្តីប្រពន្ធ នោះមិនឈ្មោះ
ថាករិយាស្វាមីទេ,

បុត្រជីតាណាមិនចំពោះមាតាបិតាចាស់ នោះមិនឈ្មោះ
ថាបុត្រជីតាទេ ។

ន សា សកាយតុ ន សន្តិ សន្តោ,

ន តេ សន្តោ យេ ន កណាត្តិ ធម៌,

ភកត្តុ នោសត្តុ បហាយ មោហំ

ធម៌ កណាត្តាយេវ កវន្តិ សន្តោ ។

សប្បុរសជនមិនមានក្នុងសភាណា ទីប្រជុំនោះមិនឈ្មោះ
ថាសកាទេ,-

ជនណាមិនគោរពធម៌ជននោះមិនឈ្មោះថាសប្បុរសទេ,

លុះតែលើសពីព្រះ ពោសៈ និង មោហៈ ហើយ
ក៏យល់បាន

តែធម៌សុទ្ធ ទើបឈ្មោះថាសម្បុរស ។

(មហានុតសោមជិតកម្មសីតិណិត)

សុទ្ធានុស្សកិច្ច បុរសស្ស យា ហិតា,
ភត្តិក្ខិយា ទុល្លកោ យោ ហិតោ ច ។

ស្រ្តីជា ភរិយាណាប្រព្រឹត្តល្អដល់បុរស ស្រ្តីនោះគេមិន

ងាយរកបានទេ,

បុរសជាប្តីណាប្រព្រឹត្តល្អដល់ស្រ្តី បុរសនោះក៏គេ

មិនងាយរកបានដែរ ។

(សម្ពុលាជិតកម្មសីតិណិត)

ទុល្លកោ ហិ មទុស្សត្ថិ,
សទ្ធា ច បទ ទុល្លកា,
ទុល្លកោ និទស្ស ឆម្មោ,
ទេសកោ ចាបិ ទុល្លកោ

ភាពដែលពេញជាមទុស្ស គេរកបានក្រណាស់,

ស្រីសមហេតុ-ផល ក៏រកបានក្រណាស់,
ធម៌របស់អ្នកឈ្នះកំលេសតណ្ហាគេមិនងាយបានជួបទេ,
អ្នកចង់លធម៌ពិតក៏មិនងាយជួបប្រទះដែរ ។

(មហាវិស្ស)

នក្ខា ននី អនោទត្តា, នក្ខំ រដ្ឋំ អរាជិកំ
ឥត្តិ បិ វិធវា នក្ខា យស្សា បិ ទុស ភាតរោ ។

ស្ត្រីមិនមានទឹកឈ្មោះថាស្ត្រីភក្រាត,

រដ្ឋមិនមានអ្នករាជការឈ្មោះថារដ្ឋភក្រាត,

ស្រ្តីណាមានបង្កូនសូម្បី១០នាក់តែមិនមានប្តី ឬ នៅ

ព្រៅ ស្រ្តីនោះឈ្មោះថាភក្រាត ។

(ឧប្បន្តនិកាយនិបាត)

គោណំ ធនុញ្ច យានញ្ច

ភិយំ ញាតិគុលេ ន វាសយេ ។

(ព្រះពុទ្ធធាង្គី) គោពញាប្រើ១, មេតាមានទឹកដោះ១,

រទេះយានល្អ១, ភិយាមានរូប១, មិនត្រូវឱ្យនៅឆ្ងាយពីខ្លួន

ឬ ទ្រទៅត្រាយព័ក្តិក្រកូលញាតិខ្លួនទេ ។

(ពុទ្ធសាសនាសិលាសម្ព័ន្ធនិយម)

យស្ស បុត្តិស្ស នាហាយ

និសំនេយ្យ សយេយ្យ វា,

ន តស្ស សាទំ កញ្ជោយ្យ,

មិត្តទុក្ខោ ហិ ចាបកោ ។

មនុស្សយេន៍បើជ្រកក្រោមម្លប់ឈើណា ,

មិនត្រូវកាច់មែកឈើនោះចោលទេ ,

ព្រោះវាក្លាយជាមនុស្សច្រុះមិត្តជីវិតក្រក ។

(មហាពោធិសាសនាសម្ព័ន្ធនិយម)

យស្សតេចតុរោ នម្មា វានវិទូ យថា តវ

សទ្ធិ នម្មា និតិ ចាកោ និដ្ឋិ មោ កតិវត្តតិ ។

ម្នាលស្តេចពានរ ! ជនណាមានគុណធម៌ទាំង៤នេះគឺ

វិចីសច្ចៈ (ពាក្យពិត) ១, នម្មៈ (វិចារណញ្ញាណ) ១,

និតិៈ (ព្យាយាមមិនបន្ថយ) ១, ចាកៈ (តស៊ូសុខចិត្ត

ស្រី (១,
ស្រី (១)

ជននោះរើមន្តកម្មនិងផ្គុំតម្រូវគ្រោះថ្នាក់ ដូចអ្នកមិនមាន ។

(វាសិន្តជាតកឯកនិបាត)

អាហារក្រមីឆ្នើ បរមញ្ជី លាក់

សីលញ្ជូ តុន្តាទុមនី សុតញ្ជូ

ធម្មាទុវត្តិ ច អលីនតា ច

អត្ថស្ស ទ្វារា បធុទា ឆ្នើនៃតិ ។

មនុស្សត្រូវប្រាថ្នាទូរំបរមលោកគឺភាពដែលមិនមានរោគ១,

ទូរំអាចារសីលឬលោកចារិត្តសីល១, ទូរំទុរំទរបស់បណ្ឌិត១,

ទូរំការស្តាប់ឲ្យបានច្រើន១, ទូរំការអនុវត្តន៍តាមសុចរិត

ធម៌១, ទូរំភាពនៃចិត្តស្វាហានមិនរួញរា១, គុណធម៌ទាំង៦នេះ

ជាប្រមុខឬជាទ្វារសំរាប់យូរចូលមកនៃអត្ថប្រយោជន៍(ទាំង៣)។

(អត្ថស្សទ្វារជាតកឯកនិបាត)

កាលតុល្លសាសនាមិនទាន់កើតនោះ ភូមិភាគនៃមជ្ឈម

ប្រទេស មានរបៀបរបបតាមលទ្ធិព្រាហ្មណ៍ស្មើគ្នា
ទាំងប្រជាជនសេរី ក៏មិនបានមានសណ្តាប់ធ្នាប់ជាអរិយកិរិយា
នៅឡើយទេ ។

មែនពិតជនជាតិដែលជាម្ចាស់ទឹកដីនេះជាដើម គឺមិលកូ
ជាតិ មិនមែនជាអរិយកជាតិទេ ។

តែក្រោយមកពួកអរិយកជាតិ ដែលគាំទ្រនៅក្នុងភាគ
ខាងជើងភ្នំបំបាល័យនោះ បានចូលមកដេញពួកមិលកូជាតិ
រួចបានសាងទីក្រុងឈ្មោះកប័ល័ត្ត ទៅក្នុងដងព្រៃមែស័ក
ហៅថាជួសក្តុះ ខាងនាយត្រើយស្ទឹងរោហ៍ណ៍ ។

ឯត្រើយខាងអាយស្ទឹងរោហ៍ណ៍ ក៏មានកាល័យជាតិ
សាងទីក្រុងឈ្មោះទេវទហៈឬរាមត្រាមរដ្ឋកាល័យៈ នៅនា
មាត់ស្ទឹងរោហ៍ណ៍នោះដែរ ។

ជនជាតិអរិយកៈ និងជាតិកាល័យៈនេះហើយ ដែលជា
ព្រះញាតិវង្សនៃព្រះសម្តេចរបស់យើងនោះ ។

មុនព្រះពុទ្ធកើតនិងព្រះពុទ្ធកំពុងកើតនោះ ជនជាតិ

ឯមេម៉ែនខាន់កាន់ពុទ្ធសាសនាខេ កាលបើនាំអ្នកអនុវត្តក្នុង
តាមតែលទ្ធិព្រាហ្មណ៍ សាសនាហើយប្រកាន់វណ្ណៈណាស់ផង ។

ក្នុងយុគសម័យនោះគេចាត់មនុស្សជា ៤ វណ្ណៈ គឺ:

- ១ - វណ្ណ ក្សត្រ (អ្នករដ្ឋប្បសាសនាបាយ-យុទ្ធសាស្ត្រ),
- ២ - វណ្ណ ព្រាហ្មណ៍ (អ្នកបញ្ជាគ្រប់គ្រងនិងរដ្ឋធម្មសាស្ត្រ),
- ៣ - វេស្សៈ (អ្នកទស្សនាហករនិងពាណិជ្ជករ),
- ៤ - សូទ្រៈ (អ្នកកសិករនិងកម្មករ) ។

វណ្ណៈទាំង៤នេះគ្នាយុត្តាដូចមួយនិងវិសម័យនោះ ។

ទាហារណ៍ បើពួកណាមួយដូចជាវណ្ណព្រាហ្មណ៍ទៅរួមសំរាប់
ជាមួយនិងវណ្ណសូទ្រៈ លុះមានកូនទៅមកគេចាត់គ្នានោះថា
ជនចណ្ឌល (អ្នកកម្រកថាភាគ) ។

ការប្រកាន់វណ្ណៈនេះជាប់រហូតដល់មកសម័យពុទ្ធភាស
ជំនាន់វិទ្យុឌុក ។ សង្គ្រាមវិទ្យុឌុកជាសង្គ្រាមបំបាក់មានៈនៃការ
ប្រកាន់វណ្ណៈ, ដូចនេះពួកសក្តុះឬសាក្សៈក្នុងសម័យនោះវិនាស
អស់ប្រើនណាស់, ឯខ្លះទៀតដែលរត់រួចក៏រៀសខ្លួនទៅទៅ

ជាមោទនករនិងបាដលបុត្រ ។ ល ។

ដោយពុទ្ធសាសនាមានឆន្ទៈត្រឹមតែសមធម៌ចំពោះមនុស្ស
ជាតិនោះទើបពួកពុទ្ធសាសនិក មានសាធារណនាមប្បព្រឹត្ត
ក៏ក្នុងក៏ក្នុង ឧបាសកនិងឧបាសិកាតែប៉ុណ្ណោះ ពោះមានវណ្ណៈ
ជាអ្នកដោយ ។

ក្នុងបកកវស្សៈក្នុងវិសលស្សៈក្នុងសុត្តនិបាតខ្លួនក៏កាយ
ព្រះពុទ្ធច្រង់ចែងថា៖

ជាតិ ៥ ទ្វេ ៥ ៥ ទ្វេ
កោត្ត ៥ ទ្វេ ៥ យោ នរក,
សភាតិ អតិមភោតិ
តិ បកកវតោ មុទិ ។
ន វិប្បា វសលោ ហោតិ
ន វិប្បា ហោតិ ព្រាហ្មណោ,
កម្មនា វសលោ ហោតិ
កម្មនា ហោតិ ព្រាហ្មណោ ។

និរណ្តប្រកាន់ពូជជាតិ របស់វិស្វកម្មភាពនៃគ្រូព្យាបាល
 អាងគោត្រក្រកូលសៃស្រឡាយ ប្រមាថមើលសិរសាថ
 ញាតិខ្លួននឹងអ្នកដទៃថាគេមានពូជជាតិជាដើម ថោកទាបមិន
 រស្មីនឹងខ្លួន, នោះឈ្មោះថា: គេកំពុងបំបែរមុខទៅរករក្សា គឺ
 រសចក្ខុវិនាសហិនហាចដោយពិត ។

(តាមពិត)ដែល ហៅថា: ថោកទាបមិនមែនសំដៅយក
 ពូជជាតិជាដើមទេ, ហើយដែលហៅថាប្រសើរខ្ពង់ខ្ពស់ ក៏មិន
 មែនសំដៅយកពូជជាតិជាដើមដែរ, ដែលហៅថាថោកទាបនោះ
 សំដៅយកកម្មគឺអំពើអាក្រក់មិនបរិសុទ្ធ ដែលមនុស្សម្នាក់ៗ
 ធ្វើទេតើ, ហើយដែលហៅថាប្រសើរខ្ពង់ខ្ពស់ ក៏សំដៅយក
 កម្មគឺអំពើល្អបរិសុទ្ធដែលគេធ្វើនោះដែរ ។

ម្យ៉ាងទៀត សូម្បីការចែកលាភ ឬ ការបរិច្ចាគទាន,
 ក៏ពុំទូសាសនាឲ្យអនុវត្តតាមសមធម៌ដែរ, បើឲ្យអនុវត្តជា
 ប្រាជ្ញបុគ្គលិកចំពោះបុគ្គលម្នាក់ៗ ឡើយ, គឺឲ្យអនុវត្តជា
 សាធារណលាភ ឬសាធារណសន្សំដែលហៅថាសន្សំលាភ

បួសឱ្យទាននោះ ។

ព្រះពុទ្ធត្រង់ពន្យល់ព្រះមាតាចិត្តិមរបស់ព្រះអង្គ ក្នុង

ទត្តិណវិគ្គីស្តវណ្ណនាមជ្ឈិមនិកាយថា៖

សំយេ គោតមី ទេហិ សំយេ តេ ទិន្នេ

មហាញ្ចោរ ឫទ្ធិតោ ភវិស្សាមិ សំយោចាតិ ។

បពិត្រព្រះមហាបដាបតិភាគី! សូមព្រះមេបរិច្ចាគទាន

ជាសាធារណៈចំពោះព្រះសង្ឃចុះ កាលបើព្រះមេបានបរិច្ចាគ

ទាន ជាសាធារណៈចំពោះព្រះសង្ឃហើយទុកជាតថាគតក្តី

ព្រះសង្ឃក្តី ក៏ឈ្មោះថាព្រះមេចុះ នគរោតបូជាហើយដែរ ។

ជ្រូតសាសនារបស់តថាគត រមែងថតនឹងថតនៅលើព្រះ

ភិក្ខុសង្ឃ មិនមែនថតនៅអស់បរិកាល លើតថាគតម្នាក់ឯង

នោះទេ ។

បក្កិណ្ណកកថាចប់



ឈ្មោះលោកអ្នកមានលទ្ធភាពជ្រុះផ្លូវធម្មតា

ព្រះពុទ្ធសៀវភៅ " ប្រវត្តិពុទ្ធសាសនា ក្រោយព្រះពុទ្ធ

បរិនិព្វាន - ចំនួន ខ្ទង់ ៣៧ " ១០០០ " រៀបរយ :

- ៦០១ ពង រួន និង លោកជំទាវ	២០	ផ្លូវ
- លោក សុត សិលា និង អ្នកស្រី អៀត សុទ្ធារិ	}	១០០០០ ព្រាត
- អ្នកម្តាយ សីលា លោក		១០០០០ រុ
- អ្នកម្តាយ ពុក សាឡាវ		
- លោក រតន្ត្រីរិស័យ និង លោកស្រី	៣២	ផ្លូវ
- លោក ពង ចន្ទ និង លោកស្រី	១០	-
- លោក យោគ យោ និង លោកស្រី	២០	-
- លោក ផាន់ សុក និង បុត្រ	១០	-
- លោក ស៊ឹម ស៊ីន និង លោកស្រី	១០	-
- លោក អ៊ុក សេង គង និង លោកស្រី	៥	-
- លោក ម៉ែ សេង និង លោកស្រី	៥	-
- លោក ម៉ៅ ប៊ុន និង លោកស្រី និង បុត្រ	១០	-
- លោកតា លោម រួន	១៥	-
- លោកតា ម៉ៅ ផា	៥	-
- លោក ម៉ៅ បុព្វ ខេត្ត និង លោកស្រី ជា ប្រើយមុនី	៥	-
- លោក ផា តា ហ្វូ តា វិស ៤ លោកស្រី	១០	-
- លោកយាយ ប្រាត ប៊ិន ព្រមទាំងបុត្រ	១០	-
- លោក សេន ស៊ុំ ប៉ា និង អ្នកស្រី អុន សារ៉ុ	១០	-
- លោក ប្រាត ប៊ុន រិទ្ធិ និង អ្នកស្រី ច័ន្ទ មារី	១០	-
- លោក ណាង ពេង	១០	-
- អ្នកស្រី តាន់ សុខណា និង បុត្រ	១០	-
- អ្នកស្រី ហ្គុំ កាវី និង បុត្រ	១០	-

-លោក ប៊ុន សំបួន និងលោក ក្រសួង ថៅ អៀង ប៊ុន	៥	ដុល្លា
-លោក រិត ដួងតារា និងលោក ក្រសួង ថៅ អៀង ប៊ុន	៥	-
-លោក តា រឹក ផ្ក ភួង	៣.០០០	រៀល
-លោក តា សិរី ឯ ទក	៧.៥០០	រៀល
-លោក តា រស់ ផាន	៥.០០០	រៀល
-លោក តា ក្រយ ធួន	៧.០០០	រៀល
-លោក ទី ប៊ុន ទី អម	៥.០០០	រៀល
-លោក តា ទៀង លួង	១០.០០០	រៀល
- ពុទ្ធបរិស័ទ វត្ត សន្និក្ខុសាល	១៥.៥០០	រៀល
ពុទ្ធបរិស័ទ វត្ត សំពៅមាស		
-លោក រឹង សាបួន	២០.០០០	រៀល
-អ្នក ក្រសួង ភ្នំ ឆ័យ រង	៥០.០០០	រៀល
-លោក យាយ តាំង ក្រសួង	១៦.០០០	រៀល
-អ្នក ក្រសួង សុខ សីម	៧.០០០	រៀល
-លោក យាយ ផា ស៊ីម	៧.០០០	រៀល
-លោក តា សៅ សុច	៣.២០០	រៀល
-លោក តាំង ធួន	៥.០០០	រៀល
-លោក យាយ តាំង ស៊ីម	២.០០០	រៀល
-លោក តាំង សុង ហេង	៣.០០០	រៀល
-លោក យាយ ប៊ុន សុខ ប	៥.០០០	រៀល
-លោក យាយ អ៊ុក ស៊ីម	៥.០០០	រៀល
-លោក យាយ ឆឹម អ៊ុន	៥.០០០	រៀល
-ស្រី យាយ តាំង ថ្វីង	២.៥០០	រៀល
-លោក យាយ តូច វ៉ាន	៥.០០០	រៀល
-លោក យាយ ប្រាក់ វី	៥.០០០	រៀល

- លោកយាយ	ឡាយ	ឡាច	៥.០០០រៀល
- លោកយាយ	អាប	ប៊ិន	៥.០០០រៀល
- លោកយាយ	ថ្ងៃ	ហ៊ី	៥.០០០រៀល
- លោកយាយ	ស៊ី	ស្រី	៥.០០០រៀល

យើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាសូមម្ចាស់បង្គំ រួម

ព្រះភតនវិប្បតិកវិទ្យា ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ
 ព្រះបាទសម្តេចព្រះធម្មលីខិត លាភ ឡាយ យើងនិងសូម
 ឧទ្ទិសដល់អនុញ្ញាត ដែលកើតឡើងពីអង្គការព្រះបាទសម្តេច
 ការព្រះពុទ្ធសៀវភៅចក្រជាធម្មទានខាងលើនោះ ដូច
 ចំពោះឧបការីដទៃ មានមាតាបិតាជាដើម ដ៏ដួង ដ៏តា
 ក្មេងក្មាតិកា ព្រះវិស្ណុ ព្រះឧបស្ស័យ ព្រះបាទសម្តេច
 លោក ជាតិ ដែលបានឆ្លើយរាល់ទៅ ទោះបីយើងនាំភពណា
 ដោយ ឬ ដែលរស់នៅសព្វថ្ងៃ សូមឲ្យលោកបានទទួល ឲ្យ
 ភាគដល់ កុលសារី ធម្មទានរៀង ពុទ្ធសព្វ ពុ កាល កុំបី
 ឃ្លៀងឃ្លាតឡើយ ។

ម្យ៉ាងទៀត យើងខ្ញុំសូមអំណរអនុញ្ញាតដល់អង្គការ
 ព្រះគុណវិប្បតិកវិទ្យាសម្តេចព្រះធម្មលីខិត ដែលទ្រង់បានយល់
 អនុញ្ញាតអោយយើងខ្ញុំនាំគ្នាធ្វើការព្រះពុទ្ធសៀវភៅ
 ប្រវត្តិព្រះសាសនា ព្រះពុទ្ធបរិនិព្វាន ៤ ធម្មទាន
 ចែកជ្រាយលើកនេះ និង យើងកម្ពុជ ជាទានមាណសយ៉ាង
 វិសេសក្នុងការតបស្នងសង្គមការសុំរបស់មាតាបិតា ដែលអាច
 ទាត់ទុកជាធម៌កតព្រឹក្សា ឬ ប្រយោជន៍ប្រយោជន៍ ឬ ប្រយោជន៍
 បរិច្ចាគបង្គំព្រះពុទ្ធសៀវភៅនេះសារវិញ យើងខ្ញុំបាទបំណង

ប្រឡូក្រា តិកស័ទ្ធកក្កង ព្រះ ពុទ្ធសាសនា ជាតិ តានុប្បិក
ប្រែរេបា ដន្ត ដន្ត ដន្ត ដន្ត ដន្ត ១

ដាទីបញ្ចាប្រ យើងខ្ញុំសូមឱ្យ កាយអនុញ្ញាត ប្រគេន
ពរមហាប្រសើរ និង ឧទ្ទិសកុសលបរិវារប្រគេនសម្តេចព្រះធម្ម
សិខិត សូមសម្តេចប្រជុំគង់នាព្រះអង្គជាម្ចាស់ ប្រកប
តាមពុទ្ធតរ គឺ អាច្ច វិញ្ញៈ សុខៈ ឈៈ ។

